

หงส์

หมาป่า
เทหิอ

ราช

狼鏑

3

เหลียงจกบ (凉蝉) เขียน
'Singin' in the Rain' แปล
ฉางหยาง RIN ภาพ

คำนำ

หลังเสร็จธุระที่เขาเขียกลาง 'เฮ้อหลันเฟิง' ตัดสินใจเดินทางข้ามไปยังต้าอวีเพื่อ
อยู่เคียงข้าง 'เล่อหม่า' ของเขา ท่ามกลางสายลมสารทและโคมไฟในคืนเทศกาลจงชิว
ดวงจันทร์และกวางอนิลที่แยกจากได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้ง

ขณะเดียวกันนั้น 'จิ้นเยวี่' ก็ได้รับรู้ความจริงเบื้องหลังการเสียชีวิตของบิดา จน
ตัดสินใจลงมือทำบางเรื่องลงไปโดยไม่ทันคาดคิดว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นจะส่งผลกระทบ
ถึงขั้นเกิดความเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ขึ้นในต้าอวี

จะด้วยโชคชะตาบีบบังคับหรือความปรารถนาในหัวใจ ทว่าสุดท้ายแล้วทั้งจิ้นเยวี่
เฮ้อหลันเฟิง รวมทั้งชาวพรรคหมิงเยี่ยก็ได้ทยอยกันเดินทางเข้าสู่ 'แคว้นชื่อเยียน'

ณ แคว้นทางใต้แห่งนั้นจะมีเรื่องราวเช่นใคร่ด้นรับพวกเขาอยู่ 'ไปรวมลุ่น
เอาใจช่วยกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* เงินด่วน

องค์ชายห้าแห่งต้าอวี่ สหายต่างวัยที่โคจรพบในตัว จิ้นหมิงจ้าว มินิสัยซื่อตรง หนักแน่น ทั้งที่ไม่เคยปรารถนา ในราชบัลลังก์ แต่เงินด่วนกลับถูกราชครูเหลียงใช้เป็น เครื่องมือทางการเมืองเพราะถูกมองว่าเป็นคู่แข่ง อันดับหนึ่งในการช่วงชิงตำแหน่งรัชทายาทกับเงินหวง ภายหลังกลายเป็นสหายกับเฮ่อหลันเฟิง

* เหลยซือจื่อ

แม่ทัพสี่แห่งจินเซียง มักสวมหน้ากากทองลายพยัคฆ์ แยกเขี้ยวเพื่อปิดบังรอยบาดแผลบนใบหน้า เดิมเป็น ชาวต้าอวี่และสหายร่วมรุ่นของจิ้นหมิงจ้าว มีความรู้สึก ซบซ้อนกับจิ้นหมิงจ้าวและแคว้นต้าอวี่

* จินอวี่นิง

หรือ 'ฟี่อิง' พี่สาวคนเดียวของจิ้นเยวี่ หลังจากหลบซ่อน มานานจิ้นอวี่นิงก็ได้พบกับเฮ่อหลันเฟิงที่เมืองเฟิงหู และติดตามเขากลับมาพบกับจิ้นเยวี่ จิ้นอวี่นิงเป็น คนยืนยันให้จิ้นเยวี่แนใจถึงเงื่อนงำในการตายของบิดา

* ช่งไหวจาง

ก่วงเหรินอ่อง แม่ทัพผู้พิทักษ์ชายแดนใต้ มีศักดิ์เป็นลุงของเจินหรง ภายนอกดูเหมือนเป็นกำลังสำคัญในการสนับสนุนเจินหรงให้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ ช่งไหวจางบักใจรักเจินจี้ชู่มาตั้งแต่ยังหนุ่ม จึงให้ความช่วยเหลือจนจิ้นเยวี่ได้พบกับมารดาอีกครั้ง

* เจิ้งอู่

หัวหน้าโจรสลัดพรรคชิงฉิว เพราะมีผลประโยชน์แลกเปลี่ยน ตอนอยู่ในแคว้นซือเยียนจึงได้ช่วยเหลือพวกเยวี่เหหลียินโหลวเป็นอย่างดี หลังจากได้รู้จักคนในพรรคหมิงเยวี่ เจิ้งอู่ก็ชื่นชอบเงินชวงมากเป็นพิเศษ

* เจินจี้ชู่

องค์หญิงซุ่นอี่ มารดาของจิ้นเยวี่ เป็นน้องสาวต่างมารดาของฮ่องเต้เหรินเจิ้ง มีเชื้อสายของราชวงศ์ซือเยียน หลังเกิดเรื่องกับสามีเจินจี้ชู่ก็รีบเดินทางไปที่ด่านเป่เซวี่ระหว่างทางกลับล้มป่วยและถูกชาวซือเยียนรับตัวกลับไปรักษา ภายหลังถูกราชวงศ์ซือเยียนกักบริเวณไว้ด้วยเรื่องของผลประโยชน์

บทที่ 12

จูโจมยามวิกาล

หรวนบูฉีติดตามจิ้นเยวี่มาตั้งแต่เป่ยหรง ภายหลังประมุขพรรคให้นาง คุ่มกันข้างกายไปหนี คอยส่งข่าวให้ทุกคนรู้สถานการณ์ทางไปหนีเป็นครั้งคราว

หลังจากไปหนีตลอดลูก หญิงสาวยังคงอยู่ในการควบคุมของแม่ทัพสี่ ตอนนั้นเหลียงซือจื่อระดมกำลังทหารไปที่ชายแดนจินเซียงเพื่อระวังทัพตะวันตกเฉียงเหนืออยู่ไกลๆ เขาพาไปหนีไปด้วยตลอด แต่มิได้จับตาดูเข้มงวดเหมือนตอน อยู่ที่เป่ยตูและปู้ซาน ไปหนีหลบหนีออกมาไม่ได้ แต่อย่างน้อยนางก็ไม่ถูกล่ามโซ่เหล็กหรือถูกจำกัดไม่ให้ทำอะไร

เงินตัวนู้เพียงว่าแม่ทัพสี่เป็นแม่ทัพผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือของแคว้นจินเซียง กลับไม่รู้ว่ามีสายสัมพันธ์พันพันซับซ้อนกับจิ้นหมิงจ้าวและแคว้นต้าอวี่ เพราะได้พบหรวนบูฉี เธอหลั่นเฟิงจึงเล่าเรื่องที่แม่ทัพสี่กับจิ้นหมิงจ้าวมีความสัมพันธ์เป็น ศิษย์พี่ศิษย์น้องให้ฟัง

หรวนบูฉีเป็นคนอยู่ไม่สุข ทั้งค่ายทหารของแม่ทัพสี่และที่พักของไปหนี ล้วนอยู่ใกล้ๆ นางจึงมักหลบเข้าไปในยามวิกาล อย่างไรก็ตามนอกจากไปหนีแล้ว ก็ไม่มีใครจับสังเกตร่องรอยของนางได้ ถ้าไม่ใช่เพราะวันนี้มาที่ทะเลสาบปั่วหลั่น ทั้งยังได้ยินคนใช้ภาษาต้าอวี่ที่ตนคิดถึงมาตลอดพูดคุยกันดังขรม นางก็คง ไม่ปรากฏตัวออกมาให้เธอหลั่นเฟิงกับพรรคพวกได้พบเห็น

พอได้รู้ว่าทุกคนมาจินเซียงเพื่อจับตัวแม่ทัพสี่ หรวนบูฉีก็หัวเราะว่า "แค่พวกเจ้าไม่กี่คนนี่นะหรือ ทำไม่ได้หรอก!" นางพูดอย่างรื่นเริง "ถ้าข้า

ลงมือยอมไม่มีปัญหา แต่พวกเจ้าทำไม่ได้ ข้างกายเหลยซือจือมีคนมากมาย ออกอย่างนั้น ทั้งตัวเขาเองก็มีวรยุทธ์ ยิ่งกว่านั้นยังสวมเกราะหนาดัดกาย ตลอดเวลา พวกเจ้าทำไม่สำเร็จหรอก"

เงินตัวนทำทางตั้งต้น ไม่ว่าหรวนบู๊จี้จะอธิบายอย่างไรก็ล้วนไม่สำเร็จ เขายืนกรานจะไปดูตลาดเล้าก้นหอย หรวนบู๊จี้โน้มน้าวเขาไม่สำเร็จก็โกรธจนด่าทอออกมา นางหันหลังกลับแล้วไต่ผาหินหนีไป

เงินตัวน "จอมยุทธ์หญิงผู้นี้ทำทางชี้หนัดหนัดจนเฉียว อยู่ร่วมด้วยยากจริง ๆ ไม่รู้ว่าคุณสมบัติที่แท้จริงของนางจะลึกเท่าใดกันเฉียว"

เฮ่อหลันเฟิง "ซูว์!"

หรวนบู๊จี้ไต่หนีไปไกลแล้ว พอได้ยินคำพูดนี้ก็วกกลับมา ตวาดด่าเกรี้ยวกราด "ข้าเป็นนักล่าหยาบแห่งพรรคหมิงเฉียว จะให้ข้าวิ่งหลงไปเอาศิระเจ้าก็ไม่ใช่เรื่องยาก เจ้าสงสัยความสามารถของข้าหรือ!"

หนิงหยวนเจิงเห็นนางชักกระบี่ก็ตวาด

"บังอาจ!"

เฟิงลันเสียง ไม่ทันที่ใครจะเห็นว่าหรวนบู๊จี้ทำอะไร กระบี่ในมือหนิงหยวนเจิงพลันหลุดมือ หมุนคว้างสะท้อนประกายสีเงินได้แสงจันทร์ แล้วหล่นลงไปบนทะเลสาบบัวหัลัน

หนิงหยวนเจิง "..."

หรวนบู๊จี้มองดูเล็บตัวเองด้วยท่าทางเสียใจ "กระบี่เจ้าเล่มนี้คมมาก"

หนิงหยวนเจิงลุยน้ำตามหากระบี่ เงินตัวนไม่กล้าพูดอะไรผิดต่อหญิงสาวอีก หรวนบู๊จี้เป็นพวกเกรี้ยวกราดได้ง่าย เนื่องจากบันดาลโทสะเพราะคำพูดเมื่อครู่ของเงินตัวน ด้านหนึ่งนางจึงวาดแผนผังในค่ายทหารของจินเซียงให้พวกเขา อีกด้านตัดสินใจจะพาเงินตัวนลอบเข้าไปในค่าย

ค่ายทหารจินเซียงจะเปลี่ยนข้อความลับทุกสองสามชั่วยาม ดังนั้นจะเข้าหรือออกต้องมีข้อความลับ เงินตัวนกับหนิงหยวนเจิงไม่เข้าใจภาษาจินเซียง หรวนบู๊จี้จึงให้ทั้งสองไปหาชุดทหารจินเซียงมา กำชับให้แต่งกายเป็นทหาร ทั้งสองวนเวียนหลบหลีกอยู่นอกค่าย สุดท้ายหรวนบู๊จี้ก็นำพวกเขากระโจนเข้าไปในค่าย

จากที่สูงได้สำเร็จ หึงหยวนจึงไม่กล้าทำอะไรนุ่มปามอีก รีบประสานมือคารวะนาง อย่างนอบน้อม

"ขอบคุณจอมยุทธ์หญิงหรววนบู๊ดี"

หรววนบู๊จ้องเขาอยู่นาน ท่าทางพอใจอย่างมาก "คนที่ดูดีเช่นเจ้า ให้เข้าไป
อยู่ในบ้านข้าได้สองสามวัน"

หึงหยวนจึงมีท่าทางงุนงงไม่เข้าใจ หรววนบู๊ก็หันร่างจากไปแล้ว

อีกด้านหนึ่งหยวนซังแบกดาบเล่มใหญ่กระโจนเข้าไปในลานเรือนเล็กๆ
แห่งหนึ่ง ปาหลงเกอเอ๋อร์กับเฮ้อหลันเฟิงทักชะงักไม่ได้ ฝีมือไม่ว่องไวเท่านาง
ได้ยินเพียงเสียงดังโอดโอยเบาๆ สองสามครั้งจากในลานเรือน ทันใดก็มีเสียง
ของหนักตกลงพื้น ทั้งสองวิ่งไปที่ประตูเข้าลานเรือน หยวนซังก็เปิดประตูให้

"ถึงแม้ทัพสี่จะจัดทหารยามไว้มากมายคอยคุ้มกันแม่นางไปอะไรนั้น
แต่ก็ล้วนอ่อนแอไม่ได้เรื่อง"

เฮ้อหลันเฟิง "วิชาดาบของเจ้าร้ายกาจจริง"

เสียงในลานเรือนทำให้คนในห้วงระแวดระวังขึ้นมา หยวนซังเพิ่งพูดจบ
ก็มีเสียงลมพัดมาจากด้านหลัง ลูกดอกสองดอกถูกยิงออกมาจากในห้องพุ่งเข้าไปใส่
ท้ายทอยหยวนซัง หญิงสาวเหวี่ยงดาบปะทะ เฮ้อหลันเฟิงกับปาหลงเกอเอ๋อร์
รีบแทรกตัวเข้าไปในลานเรือน คนหนึ่งปิดประตู อีกคนร้องเรียก

"แม่ทัพไปหนี่"

ครู่หนึ่งประตูห้องก็เปิดออก ไปหนี่มีสีหน้าตื่นตกใจ กระทั่งเห็นเฮ้อหลันเฟิง
ผู้มีดวงตาหมาป่าเป็นภาพประทับจำลึกซึ่งเดินมาอยู่ต่อหน้า นางก็จำเขาได้ทันที

"เย่ไถ...เฮ้อหลันเฟิง?!"

ไปหนี่พักอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งใกล้ทะเลสาบบัวหลัน จินเซียง
เกิดพายุทรายบ่อยครั้ง ทะเลทรายเกอปักกว้างใหญ่ไพศาล พืชพรรณเติบโตได้ยาก
บ้านเรือนในหมู่บ้านล้วนหม่นหมองไม่น่าดู มีเพียงลานเรือนเล็กๆ ที่หญิงสาว
พักอาศัยซึ่งพอจะมีสีเขียวอยู่บ้าง กลางลานปลูกต้นไม้เล็กๆ แคระแกร็น เติบโต
ได้อย่างยากลำบาก ฝุ่นทรายจับบนใบไม้หนาเป็นชั้น สภาพเขียวแห่งนางสาว

ต้นไม้เล็กๆ เหล่านี้เหลือชื่อจื่อหามาให้ไปหนี ทว่าที่จริงแล้วมันไม่เหมาะจะเติบโตที่นี่ ดูแล้วเหมือนกำลังจะตาย

หรวนบู๊ติดตามมา นางอยู่กับไปหนีมาค่อนข้างนานจนเรียกขานอย่างนับถือว่า 'พี่สาว' ตอนนั้นที่หรวนบู๊มาถึงจินเซียง นางก็ใช้วิธีเดียวกับที่เข้าถึงตัวจิ้นเยี่ย แสร้งทำเป็นขอทานที่ถูกพวกค่านูษย์นำมาขายให้ไปหนีซื้อตัวกลับมา เหลือชื่อจื่อกลับไม่เคยสงสัยในตัวนาง เพราะหรวนบู๊ดูแล้วอายุราวๆ สิบกว่าขวบ ตัวเตี้ยผอมแห้ง ดูไม่เหมือนคนมีकरุณณ์แม้แต่น้อย

พอได้พบสหายเก่าอีกครั้งไปหนีดีใจมาก ตอนแรกเฮ้อหลันเฟิงยังกังวลว่าหญิงสาวจะพลอยโกรธตนเองไปด้วยเพราะเฮ้อหลันจินอิงเคยหลอกหลวงนาง แต่ไปหนีกลับไม่โกรธ

"เรื่องไม่สามารถเป็นอย่างที่ใจคิด ข้าเข้าใจดี พวกเจ้าพี่น้องสังหารเทียนจวินของเป่ย์หง นับเป็นการกระทำที่สิ้นสะเทือนไปทั่วหล้า" นางเชื้อเชิญผู้มาเยือนทั้งหลายเข้ามาในห้อง

เฮ้อหลันเฟิงนั่งลงอย่างตื่นเต้น ใจเต้นระส่ำไม่เป็นสุข อ้างว่ามาเยี่ยมบุตรสาวของนาง หยวนซังก็ตามมาขอด้วย ทารกน้อยตกใจตื่นเพราะเสียงดังปากเบะทำท่าจะร้องให้ พอเห็นคนแปลกหน้าก็ตกใจ ดวงตากลมโตเหลือบมองซ้ายทีขวาที เริ่มดูตัวตัวเอง

"ตอนเด็กๆ จั้วจั้วก็ไม่กลัวคนแปลกหน้า" เฮ้อหลันเฟิงเข้าไปจับมือเล็กๆ ของทารก นิ้วของเด็กน้อยที่นุ่มนวลเหมือนไม่มีกระดูกกำนิ้วก้อยของเฮ้อหลันเฟิงที่มีกระดูกและเส้นเอ็นปูดโปน จู่ๆ เขาก็บังเกิดความรู้สึกอบอุ่นในหัวใจ ตัวเขาเปรอะเปื้อนฝุ่นผ้าสายลมมาจึงไม่กลัวจุ่ม ได้แต่เขย่าเปลือกเด็กหยอกล้อกับเด็กน้อยแทน

พอเด็กน้อยร้องไห้จ้า เฮ้อหลันเฟิงกับหยวนซังก็รีบถอยออก ให้ไปหนีเข้ามารับ

เฮ้อหลันเฟิงมาพบไปหนี ที่จริงอยากมาเยี่ยมดูว่าหญิงสาวใช้ชีวิตเป็นอย่างไรบ้าง ในใจมีแผนการของตนเองว่าพาเงินตัวนกับหญิงหยวนเจิงมาคราวนี้ พวกเขาได้ตกลงกันดีแล้วว่าขอให้เงินตัวนกับหญิงหยวนเจิงลอบเข้าไปใน

ค่ายทหารของแม่ทัพสี่ก่อน เอ้อหลันเฟิงกับพวกก็ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวแล้ว พวกเขาสามารถใช้ทางลัดเดินทางกลับเขาเซวี่ยหลางได้เลย

ตอนนี้เอ้อหลันเฟิงทำภารกิจที่เงินตันไหว่วานจนลุล่วง คณะเดินทางสามคนก็ออกจากด่านไปเซวี่ยได้อย่างราบรื่น พอเขาพบไปหนี่แล้วก็ขึ้นเหนือตรงไปยังเขาเซวี่ยหลาง การพบหน้าไปหนี่ก็เพื่อว่าหากได้พบจิ้นเยวี่อีกครั้ง เขาจะได้เล่าสถานการณ์ล่าสุดของนางให้จิ้นเยวี่ฟังอย่างละเอียด เอ้อหลันเฟิงเชื่อว่าจิ้นเยวี่จะต้องอยากรู้เรื่องเหล่านี้มากแน่นอน

สำหรับลานเรือนเล็กๆ แห่งนี้แม่ทัพสี่จัดหาให้ไปหนี่พัก เขาจะมาเยี่ยมนางบ้างนานๆ ครั้ง พูดคุยกับนางขณะตนเองสวมหน้ากากทองพรางมองดูทาร์กน้อย

"เขาก็ไม่ได้ปฏิบัติต่อข้าอย่างโหดร้ายอะไร" ไปหนี่เล่า "แต่ก็ไม่พูดเรื่องชักนำให้เกิดการโต้เถียงได้ง่าย เล่าเรื่องเก่าๆ บ้าง มีเล่าเรื่องเมืองเฟิงหู และทิวทัศน์ของเมืองเหลียงจิง เขาบอกว่าไม่มีใครคุยภาษาต้าอวี่ด้วย เกรงว่านานไปตนเองจะลืมเสียแม้แต่ภาษาบ้านเกิด ที่กักขังข้าไว้เช่นนี้ ที่จริงข้าก็ไม่ว่าแท้จริงเขามีเจตนาอันใด"

เอ้อหลันเฟิง "เขาปฏิบัติต่อท่านไม่เลว"

เด็กน้อยผล็อยหลับไปในอ้อมแขนไปหนี่ นางลูบหลังบุตรสาว กระซิบถาม "ตอนนี้จิ้นเยวี่กับไหยวจวินซานเป็นอย่างไบบ้าง"

หรวนปู้ฉีบอกนางแล้วว่าไหยวจวินซานยังมีชีวิตอยู่ ตอนนี้ติดตามเงินหวงข่าวสารที่ส่งถึงกันระหว่างพรรคหมิงเยี่ยกับหรวนปู้ฉีขาดๆ หายๆ บอกเพียงว่าไหยวจวินซานอยู่ข้างกายจิ้นเยวี่ ไม่ได้มีรายละเอียดมากเท่าใด

พอได้รู้ว่าเอ้อหลันเฟิงกับจิ้นเยวี่แยกกันนานแล้วไปหนี่ก็ตกใจ นางมองประเมินเอ้อหลันเฟิง เปรียบเทียบตัวเขากับภาพเด็กหนุ่มหัวรั้นดื้อดั่งและซื่อายที่เยี่ยไถในความทรงจำ

"เจ้าโตขึ้นนะ เป็นชายชาตรีชาวเป่ยหวงที่ร่วมรบได้แล้ว" นางหัวเราะพรางเอ่ย "เมื่อก่อนเจ้าชอบพาน้องสาวไปชวนจิ้นเยวี่เที่ยวเล่นอยู่บ่อยๆ น่าเสียดายที่ต้องแยกกันเช่นนี้ ไม่รู้ว่าพวกเจ้าจะได้พบกันอีกเมื่อใด"

"ที่จริงข้าเป็นชาวเกาซิ่น" เอ้อหลันเฟิงเอ่ย "ไม่ข้าข้ากับจิ้นเยวี่จะได้พบกัน

รอให้ข้าพาสหายสองคนนี้กลับเขาเขวี่ยกลางเสียก่อน แล้วข้าจะไปตามหาเขาที่ตำอวี"

ปาหลงเกอเอ๋อร์ตื่นตกใจทันที "อะไรนะ!"

สีหน้าไปหนีแปรเปลี่ยน จับพลันก็คว้ามือเอ๋อหลันเฟิง เอ๋อหลันเฟิงพลันหวนนึกถึงลูกบุญไม้ที่ไปหนียิงเพื่อช่วยชีวิตเขาไว้ในวันนั้นเวลานี้มือนี้กำลังกุมมือตนเองไว้อย่างแน่น ยังคงแข็งแรงจนไม่อาจสลัดทิ้ง

"ถ้าเจ้าได้พบจินเยวี่ ช่วยเตือนเขาด้วย..." แววดตาไปหนีเต็มไปด้วยความสับสนและเจ็บปวดเหลือคณา "ให้ระวังไหยวจินซาน"

เอ๋อหลันเฟิงนวดหน้าจับพลัน "เพราะเหตุใด"

"ตอนที่แม่ทัพสี่ข้าไปเมืองปัซซาน ข้าพบว่าตนเองมักนอนหลับเร็วแต่หัวค้ำรู้สึกมึนงงง่วงซึม จากนั้นจึงได้พบว่าเป็นเขาที่วางยาในน้ำและอาหารของข้า เมื่อดื่มกินแล้วถึงได้ง่วงจนหลับไป" ไปหนีเล่า "ภายหลังข้าฝันเห็นเข็มทิ่มแทงฝ่ามือ จึงไม่ถึงกับหลับในทันที พอทำเช่นนี้หลายครั้ง ถึงค่อยพบว่าไหยวจินซานมาเยี่ยมข้า"

แม้ไม่ได้ง่วงหลับ แต่ทั่วร่างไร้เรี่ยวแรง ไปหนีจึงแสร้งทำเป็นหลับลึกทุกครั้งไหยวจินซานล่วนเข้ามาทางประตูหลัก ทำทางมิได้ตื่นเด่นเคร่งเครียดทั้งยังนั่งอยู่ข้างเตียงนางพุดคุ้ยนั้นไปเรื่อย บางครั้งพุดกับนาง บางครั้งพุดกับบุตรในครรภ์ที่ยังไม่เกิด

วันที่ไปหนีคลอดลูก นางหมดสติผล้วยหลับไปเนื่องจากออกแรงมากและเจ็บปวด ตกกลางคืนจึงสะละสลือค่อยๆ ได้สติขึ้นมา ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียงคนพุดคุ้ยกันอยู่ในห้อง

ไหยวจินซานกำลังอุ้มทารกน้อยพลงร้องเพลงกล่อมเด็กที่รู้จักกันทั่วไปเบาๆ เสียงนั้นแผ่วเบามาก

"เขาเข้ามาในห้องข้าหลายครั้ง เหมือนเข้ามาในห้องที่ไร้คนเฝ้า ยังเข้ามาดื่มน้ำดื่มชาในห้องข้าได้ด้วย" ไปหนีจึงมองดวงตาเอ๋อหลันเฟิง พุดเน้นย้ำคำตอบว่า "เขากับแม่ทัพสี่...ไม่มีทางที่จะไม่เกี่ยวข้องกัน"

ตอนนี้เองในค่ายทหาร แม่ทัพสี่ผู้สวมหน้ากากทองคำลงงายหน้าขึ้นจาก

กองม้วนตำรา

จับพลันนั้นก็กระป๋องเล่มหนึ่งแทงทะลุกระโจมพุ่งเข้าใส่!

ถึงแม้เหลยซือจื่อจะอยู่ในกระโจม แต่ก็ต้องสวมเกราะ เขายืนสองมือไว้กับโต๊ะ คึดตัวทะยานขึ้น ปลายกระป๋องแทงถูกเกราะแข็งที่แผ่นหลังดังครัง แต่ไม่อาจแทงทะลุ ลื่นหลุดพลาดเป้าไป

เหลยซือจื่อลงถึงพื้นแล้วก็กุมกระป๋องทันที เขาหันกลับไปตั้งรับ มีเสียงครังดังขึ้นอีก มือสังหารด้านหลังบุกเข้ามาจริง ๆ เจ็อกระป๋องแล้วแทง เขารีบกวาดตามอง เห็นว่าเป็นชายหนุ่มอายุราวยี่สิบปี แต่งกายเป็นทหารจีนเสียง

"โจรกระจอกจากที่ใดกัน!" เขาหัวเราะว่าเสียงดัง สกัดไว้สองสามครั้งทันใดนั้นก็ยกเท้าขึ้นถีบชายหนุ่ม ไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะว่องไว ขณะลี้มกลิ้งกับพื้นก็เตะอาวุธ ทั้งดาบ หอก และกระป๋องที่วางค้างย่นกันไว้ข้างๆ ก็ลี้มกระจัดกระจาย ส่วนปลายอาวุธแหลมคมหันเข้าใส่เหลยซือจื่อ เขาถอยสองก้าวอย่างว่องไว ชักเสี้ยวออกจากบันเอวแล้วสะบัด อาวุธที่พุ่งโจมตีทั้งหมดก็ถูกแล้รวบไว้ได้จนหมด จากนั้นหันไปกระแทกใส่ร่างอีกฝ่าย

ชั่วขณะที่เขาได้กลับสำเร็จนั่นเอง เหนือศีรษะกลับมีเสียงลมพัดใส่

เหลยซือจื่อถึงกับแอบสลดต่ำ แต่เขาหลบหลีกไม่ทันเสียแล้ว มีคนกระโจนลงมาจากยอดกระโจม พลิกมือคว้าคอเขาไว้แน่น จัดการคุมตัวเขาอยู่หมัด

ชายหนุ่มที่ลงถึงพื้นพลันกระโดดขึ้นมา สีหน้ายินดียิ่ง

"ท่านแม่ทัพ! สำเร็แล้ว!"

เพ็งขาดคำกระโจมหลังนั้นก็ฉีกขาดทันที ผ้าสักหลาดซึ่งกระโจมแยกออกเป็นหลายส่วน นอกกระโจมมีแสงไฟเจิดจ้า ชายผู้หนึ่งซึ่งรูปร่างพอๆ กับแม่ทัพสี่ที่เจินต้วนจับตัวไว้นอนอยู่กลางแสงไฟซึ่งสะท้อนรั้วรอยแผลเป็นบนใบหน้าเขาอย่างชัดเจน

เจินต้วนตื่นตกใจยิ่ง รีบกระซกหน้ากากทองบนใบหน้าชายที่จับตัวไว้ ออกทันที ใต้หน้ากากคือใบหน้าไร้รอยแผลเป็น

"สบายดีหรือไม่" เหลยซือจื่อตัวจริงยืนพลางลูบกระป๋อง รอยยิ้มเคลื่อนไหวบนใบหน้าเสียโฉมอันแสนชั่วร้าย "องค์ชายห้า"

เหลยซือจื่อเข้าไปหนีมาไว้ข้างกายตนเอง มิได้ถึงกับไม่สังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของคนที่อยู่ข้างกายนางเอาเสียเลย เขารู้มาแล้วว่าข้างกายไปหนีมีคนเฝ้าหรวนบู๊ฉี และรู้แน่ชัดว่าหรวนบู๊ฉีมีทักษะโดดเด่น วรยุทธ์เยี่ยมยอด เหลยซือจื่อสับสนไม่พบความเป็นมาของนาง ทั้งยังเกรงไปหนีจะแตกตื่นรู้ตัวเสียก่อน จนทำให้ระแวงสงสัย จึงเพียงสั่งให้คนจับตาดูความเคลื่อนไหวของหรวนบู๊ฉี แต่ไม่ให้ตามติดกระชั้นชิด

และการตั้งกระโจมที่นี้เขาก็ได้เตรียมการป้องกันไม่ให้ทัพตะวันตกเฉียงเหนือของต้าอวี่ลอบโจมตีไว้แต่แรกแล้ว

เพราะตอนนั้นเขาเองก็รับคำสั่งมาเหมือนเงินด่วน ให้นำทหารกลุ่มเล็กๆ ออกจากเมืองเฟิงหู สุดท้ายจึงลอบเข้ามาในจินเชียง

เมื่อมัดตัวเงินด่วนกับหญิงหยวนเจิงไว้แล้ว เหลยซือจื่อก็ไล่ทุกคนออกไป เหลือไว้เพียงคนที่ไว้ใจได้สองสามคน

"มีแค่สองคน?" เขาถาม "เป็นถึงองค์ชายแห่งต้าอวี่ แต่ท่านอดทำตัวนุ่บ่ามเกินไปได้ ถ้าท่านเป็นอะไรขึ้นมา ย่อมได้ต้าอวี่มิพิโรธแน่หรือ"

เรื่องที่แม่ทัพสี่เป็นชาวต้าอวี่ได้เป็นความลับอะไรในทัพตะวันตกเฉียงเหนือว่ากันว่ายามเขาออกศึก ต้องสวมหน้ากากทอง ทำตนให้เป็นเทพที่น่าครั่นคร้ามไปทั่วสารทิศ ภายหลังจึงได้รู้หน้ากากทองนั้นมีไว้เพื่อปกปิดแผลเป็นบนใบหน้า วันนี้เงินด่วนได้เห็นแผลเป็นบนใบหน้าเหลยซือจื่อ แม้จะถือว่าได้เปิดหูเปิดตา แต่ก็ยังรู้สึกครั่นคร้ามไปด้วย

"ในทัพตะวันตกเฉียงเหนือข้าเป็นแค่แม่ทัพคนหนึ่งเท่านั้น ควรออกหน้ารบกับ ควรซ่อนตัวก็ซ่อน" เงินด่วนสวนกลับ "เจ้าต่างหาก เป็นชาวต้าอวี่กลับขายบ้านเมืองแสวงหาเกียรติยศ เจ้าสังหารชาวต้าอวี่ ยามเหยียบย่ำผืนดินต้าอวี่รู้สึกผิดบ้างหรือไม่เล่า"

เหลยซือจื่อไม่แสดงท่าทีใดๆ ทั้งสิ้นต่อคำพูดนี้ เขาหันไปยิ้มแล้วพยักหน้าให้เงินด่วน

"คนใส่ชื่อเช่นท่าน คงไม่ได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้แน่"

เงินด่วนพูดอีก "เจ้าจับข้าไว้ คิดจะใช้ข้าแลกเชลยจินเชียง?"

เหลยซือจื่อสายหน้า "ก็ไม่ใช่จุดประสงค์ทั้งหมดเสียทีเดียว ข้าอยากจะดูว่าท่านถูกคุมตัวไว้ที่นี่แล้วจะมีผู้ใดมาช่วยหรือไม่"

เงินตัวนตะลึงงัน ตอนนี้เองมีสายลมหอบใหญ่พัดเหนือค่ายทหาร ธงรบโบกสะพัด เหลยซือจื่อแหงนหน้ามองฟากฟ้าราตรีใสกระจ่าง ไม่รู้กำลังคิดอะไร

"ข้าให้เวลาท่านห้าวัน ภายในห้าวันถ้ามีคนมาช่วยท่าน ข้าจะปล่อยท่าน" เขาว่า "ท่านต้องปฏิบัติต่อคนที่มาช่วยท่านอย่างดีไปชั่วชีวิต"

เงินตัวนได้ฟังก็รู้สึกงุนงงเหมือนตกอยู่กลางหมอก "ข้ายอมต้องปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณที่มาช่วยชีวิตข้าอยู่แล้ว"

เหลยซือจื่อพยักหน้า ทันใดนั้นก็ถ้ามถึงเรื่องเทศกาลโคมไฟที่เสียงจิง "ข้าไม่ได้กลับเสียงจิงหลายสิบปีแล้ว" เขาถาม "หอพานโหลวยังอยู่หรือไม่" ยังมีการจุดไฟที่หอตะเกียงของหอวิเพิงโหลวทุกปีหรือไม่"

เงินตัวนปิดปากไม่พูด เหลยซือจื่อจึงพาดไส้หนึ่งหยวนเจิงที่หนึ่งหนึ่งหยวนเจิงก็กัดฟันไม่พูดเช่นกัน เหลยซือจื่อเห็นว่าตัวเองถูกหลอกลวง จึงเริ่มพูดเรื่องในอดีตราวกับพูดกับตัวเอง เขากับจินหมิงจ้าวรู้จักกันได้อย่างไร ตอนที่จินหมิงจ้าวขอลาพักกลับบ้านได้พาเขาไปเปิดหูเปิดตาอย่างไรบ้าง องค์หญิงซุนอี่ในวัยเยาว์สวมหมวกมานไหมพวยเรือไปตามธารเย้นจื่อกับพวกเขา ดอกไม้ถังแย้มบานแล้วร่วงโรย เรือล่องไปบนธารเย้นจื่อแล้วล่องกลับ องค์หญิงซุนอี่ร้องเพลง 'เย้นจื่อซานเชียว' ไพเราะอ่อนหวานเป็นธรรมชาติ จินหมิงจ้าวกลับไปกองพลพิทักษ์ชายแดนเหนือมักร้องอย่างผิดๆ ถูกๆ เหลยซือจื่อฟังมากเข้า ย่อมคุ้นกับท่วงทำนองเพลงนั้น

เขาเคาะจอกสุราไปพลาจฮัมทำนองเพลงเบาๆ เสียงฮัมทำนองเพลงยังไม่แผ่วหาย จูๆ ก็ได้ยินเสียงลมประหลาดพัดดังขึ้น

เหลยซือจื่อยังไม่ทันได้ทำอะไร ครรสีดาก็ยังถูกจอกสุราในมือเขาจนแตกกระจาย แร้งยังไม่แผ่ว แทงทะลุฝ่ามือของเขา!

เหล่าทหารคนสนิทพากันตวาดก้องพลาจฮักกระปี่ออกมา มีคนหนึ่งร่างสูงเพรียวใช้ผ้าดำคาดปิดใบหน้ากลางมาอยู่ตรงหน้า ในมือหิ้วคนผู้หนึ่งไว้

เหลยซือจื่อจำคนชุดดำไม่ได้ แต่กลับจำคนที่นางพามาด้วยได้

"หมาป่าชั่วร้ายเกาซิน?"

เฮ่อหลันเฟิงกับหยวนซังปราดมาอยู่ข้างกายเงินตัวกับหนึ่งหยวนเจิง หญิงสาวฟาดดาบใหญ่ลงกับพื้น เสียงที่บั่นทอนดังก้อง

"ผิดต่อท่านแล้ว แม่ทัพสี" เฮ่อหลันเฟิงออกตัว "สองคนนี้เป็นสหายของเรา ไม่อาจทิ้งให้อยู่ที่นี่ได้"

เหลยซือจือดึงศรีด้าออกจากฝ่ามือ ทหารคนสนิทก็รีบเข้ามาพันแผลให้ทันที เขาพินิจดูศรีด้าอย่างละเอียด พบว่าด้ามศรีด้ากลายเป็นเหล็กอย่างประณีต แตกต่างจากศรีด้ามที่เขาเคยเห็น

"นี่เป็นศรแบบใหม่ที่มีใช้หลังจากอวิ้นโจวต้องขึ้นครองราชย์" เฮ่อหลันเฟิงบอก "เป็นศรหลางตี้ที่ข้าเท่านั้นที่ได้ใช้"

หัวคิ้วเหลยซือจือพลันขมวดมุ่น

"ข้าจำเจ้าได้ เจ้าคือน้องชายของเฮ่อหลันจินอิง เฮ่อหลันจินอิงสังหารเป่ยหรงเทียนจินองค์ก่อน ไม่ใช่ว่าถูกอวิ้นโจวต้องสังหารไปแล้วหรือ ตอนนี้เจ้า... ทำงานให้อวิ้นโจวต้อง?"

เฮ่อหลันเฟิงสีหน้าไม่เปลี่ยน "ใช่แล้ว"

เหลยซือจือ "พวกเจ้าชาวเป่ยหรงน่าสนใจจริง ๆ คนหนึ่งแค้นที่บิดาถูกฆ่า อีกคนแค้นที่พี่ชายถูกฆ่า แต่กลับมาเป็นนายบ่าวกันได้"

เฮ่อหลันเฟิง "ความแค้นมีเพียงสร้างภูเขามะเขวากันวันสันตฤกษ์ การให้อภัยสิ่งนี้จะทำให้พี่พรณงอกงามไม่สิ้นสุดบนที่ราบฉือว่งหยวน"

เหลยซือจืออดหัวเราะไม่ได้ "พูดจาน่าฟังเสียจริง อวิ้นโจวต้องให้เจ้ามาช่วยเขาไป?"

เฮ่อหลันเฟิง "ข้าเพียงแต่รับพระบัญชาจากเทียนจินมายังเมืองเฟิงหู เพื่อคุ้มกันองค์ชายห้าเท่านั้น สัญญาสงบศึกระหว่างเป่ยหรงกับต้าอวี่เพิ่งลงตัวสองแคว้นมีสัมพันธอันดี องค์ชายห้ากับเทียนจินเคยพบปะกันที่เมืองปี้ซาน จนได้เป็นมิตรสหาย องค์ชายห้าไม่รู้ว่าจะติดตามมาตลอด แต่ข้าเห็นองค์ชายห้าถูกท่านแม่ทัพจับตัวไว้ ก็หวั่นเกรงอยู่ในใจว่า..."

เฮ่อหลันเฟิงทำเป็นอมพะนา ที่พูดมาเป็นวรรคเป็นเวรนั้นเนื้อหาที่ปั่นแต่ง

อย่างสงัดเซา หยวนซังมองเขา เชนตัวกับหนึ่งหยวนเจิงก็มองเขา เอ้อหลันเฟิง ดูชุมเยือกเย็นผิดปกติ ไม่แสดงท่าที่หวั่นไหวแม้แต่หน่อย

"อวิ้นใจต้องสู้หน้าสนใจยิ่ง" เหลียงซือจื่อหัวเราะว่า "ตอนที่เทียนจวินองค์ก่อน ยังมีพระชนม์ชีพ เคยมีความสัมพันธ์ไม่เลวกับเราชาวจินเซียง อะไรงัน บัดนี้ อวิ้นใจต้องได้ขึ้นครองราชย์ จะหันไปพึ่งพาตัวอวีเสียแล้ว?"

เอ้อหลันเฟิง "ท่านแม่ทัพอย่าให้ร้ายเทียนจวินของเราเช่นนี้ เทียนจวินคือ บุตรแห่งทวยเทพของที่ราบฉือหวังหยวน พระองค์ทำการสิ่งใดย่อมต้องมีเหตุผล ของพระองค์"

หยวนซังถอนหายใจเบาๆ เอาดาบใหญ่พาดบ่า คร้านจะมองดูเอ้อหลันเฟิง แล้ว

เอ้อหลันเฟิงคิดว่าตนเองจะขอพูดฟังฝอยต่ออีกหน่อย อาจถึงขั้นต้องขอ กำลังสนับสนุน แต่ไม่คิดว่าเหลียงซือจื่อกลับผุดลุกขึ้นโบกมือทันใด

"พาเขาไปเถอะ"

เอ้อหลันเฟิงไม่พูดพลาบ รีบแก้มัดบนตัวเชนตัวและหนึ่งหยวนเจิง

"องค์ชายห้า ข้าไม่ฆ่าท่าน ปล่อยให้ท่านกลับไปได้ เพราะบัดนี้จินเซียงกับ ตัวอวี้ทาบกัน ข้าไม่อาจเป็นคนจุดไฟสงคราม" เหลียงซือจื่อหันไปพูด "การพบกัน คืบนี้ถือเสียว่าเป็นการทำความรู้จักระหว่างเราทั้งสอง" เขาคิดแล้วพูดต่อ "ท่าน บุกเข้าถ้าเสียได้ เบื้องหลังต้องมีหน่วยทหารหนุนช่วย แต่ท่านไม่มี ข้าจึงขอเดา จากเรื่องนี้ว่าอำนาจของท่านในราชสำนักคงอ่อนด้อย การบุกค่ายทหารของข้า ในยามวิกาลก็เป็นแผนเร่งด่วนเฉพาะหน้า ในการเป็นแม่ทัพ จะเดินทัพแต่ละก้าว ในใจต้องเผื่อทางถอยไว้ นับพันนับหมื่นเส้นทาง"

แม้เชนตัวจะไม่พอใจอยู่บ้าง แต่ก็ตั้งใจฟังอย่างยิ่ง

"ท่านบุกเข้าค่ายทหารจะมาสังหารข้า เป็นเรื่องโง่เขลาที่สุด ข้าตายไปแล้ว จินเซียงก็ยังมีแม่ทัพที่เหมือนข้าอีกมากมายขึ้นมาบัญชาการรบแทน ชาวจินเซียง ที่โกรธแค้นนั้นน่ากริ่งเกรงยิ่ง ทัพตะวันตกเฉียงเหนือในตอนนี้อันไม่มีทางต้านไหว ท่านควรจะไปเผาสืบตัก ดัดขาดเส้นทางลำเลียงเสบียง เรื่องต่างๆ ก็ยุติแล้ว" เขาพูดต่อ "ในเมื่อจะบุกในยามวิกาล มาเพียงผู้เดียวย่อมไม่สำเร็จ อย่างน้อย

ต้องมีสหายมาด้วยสักสี่คน คนหนึ่งบุก สองคนระวังหลัง อีกคนชุ่มคอยส่งข่าว เขาเป็นดวงตาที่สำคัญที่สุดของพวกท่าน"

หัวใจเฮอลันเฟิงเต้นกระตุกขึ้นมา หวนนึกถึงเรื่องหนึ่งในอดีตที่เยวี่ยเหลียนโหลวนนำมาเล่าจากปากคำของไป๋หนีขึ้นมาได้ ก็คือเรื่องเหลยซือจือถูกชาวจินเชียงจับตัวไว้เพราะแทรกซึมเข้ามาเผาเสบียงทัพในค่ายทหารจินเชียง

"แต่ถึงแม้จะทำเช่นนั้นท่านก็อาจพ่ายแพ้ได้ นับประสาอะไรกับการบุกอย่างหุนหันพลันแล่นเช่นที่ท่านทำในครั้งนี้นี้" เหลยซือจือสรุป "อย่าลืมคำที่ข้าบอกไว้ ชีวิตนี้ท่านต้องปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตท่านเป็นอย่างดี"

หลังจากนั้นทั้งสี่คนก็ออกจากค่ายทหารได้โดยมีทหารคนสนิทของเหลยซือจือคอยคุ้มกัน เดินออกมาได้ไกลระยะหนึ่งแล้ว หมิงหยวนเจิงค่อยถอนหายใจเอือก

"ข้าตกใจแทบแย่"

มีชีวิตรอดมาได้โดยอาศัยโชคล้วนๆ

ทั้งสองหันไปขอบคุณเฮอลันเฟิงกับหยวนซัง

"ข้ากับเทียนจวินแห่งเป่ยหรงไม่มีความสัมพันธ์อันใดเกี่ยวข้องกัน"

เฮอลันเฟิงบอก "เมื่อครูนี้นั้นแค่การพูดลงเท่านั้น สร้างเรื่องเดือดร้อนรำคาญใจให้อົวโน้ใจอ่องได้ ข้ายินดียิ่ง"

ปาหลงเกอเออร์รอทุกคนอยู่ที่ริมทะเลสาบปั่วหลัน เฮอลันเฟิง หยวนซัง และปาหลงเกอเออร์เตรียมพร้อมแล้วสำหรับการเดินทางกลับเขาเขวี่ยกลาง พวกเขาจะไม่ได้ร่วมเดินทางกับเงินด้วนและหมิงหยวนเจิงต่อ

เฮอลันเฟิงเล่าให้เงินด้วนฟังว่าครั้งนั้นเหลยซือจือถูกพวกจินเชียงจับตัวไว้ได้ ถูกทรมานอย่างหนัก จินหมิงจ้าวนำกำลังพลมาช่วยเขา แต่สุดท้ายเหลยซือจือไม่ได้ติดตามจินหมิงจ้าวหนีออกมา เขาเลือกจะอยู่ที่จินเชียง และกลายเป็น 'แม่ทัพสี่'

'ชีวิตนี้ท่านต้องปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตท่านเป็นอย่างดี'

เหลยซือจือกำชับเงินด้วนไว้เช่นนี้

ในใจเงินด้วนท่วมท้นด้วยความรู้สึกหลากหลาย เฮอลันเฟิงคิดว่ารอให้ได้พบจินเยวี่ยเสียก่อน เขาจะต้องเล่าเรื่องนี้ให้จิ้นเยวี่ยฟัง

ทุกคนโบกมืออำลากัน ณ ริมทะเลสาบบัวหัลัน ขณะมองดูเฮ้อหลันเฟิง ควบม้าจวนจะลับตาไปท่ามกลางฝุ่นทรายฟุ้งตลบ เงินตัวนพลันควบม้าไล่ตามไป

"เฮ้อหลันเฟิง!"

เฮ้อหลันเฟิงวิ่งม้าหันกลับ เงินตัวนึกว่าสายบังเหียนเขาไว้

"เจ้าเป็นชาวเกาซิน มิใช่ชาวเป่ยหง ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าจะออกจากที่ราบฉือว้งหยวน เพื่อบากบันแสวงหาหนทางยังที่อื่น?"

เฮ้อหลันเฟิง "ท่านจะบอกว่าอะไร"

"มาที่เมืองเฟิงหู มาอยู่กับข้า" เงินตัวเสนอ "เข้าร่วมกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ สร้างคุณูปการด้วยตัวเจ้าเอง"

เฮ้อหลันเฟิงตะลึงพรึงเพริด พุดอะไรไม่ออกเนิ่นนาน ยังมิได้รับปากหรือปฏิเสธทันที เขาได้ตัดสินใจด้วยตัวเองแล้วว่าจะไปด้าอวีตามหาจิ้นเยวี่ เพื่อจะได้อยู่กับดวงจันทร์ของเขา แต่หลังจากนั้นแล้ว เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยเรื่องราวหลังจากได้พบกันยังคงเลือนรางประหนึ่งอยู่กลางหมอกหนาทึบ ซึ่งเขายังไม่ทันได้คิดจะแหวกหมอกมองเส้นทางข้างหน้าให้กระจ่างชัด

"ขอเพียงพาม้าของเจ้ามาด้วย" เงินตัวรับปากอย่างจริงใจ "ข้าจะมาต้อนรับเจ้า"

บทที่ 13

กลับเมืองหลวง

ณ เมืองเซียนเหมิน แคว้นต้าอวี

น้ำที่ไหลทะลักลงแม่น้ำเส้นส่วยหลากเข้าท่วมทั้งเมืองจนมิด บ้านเรือน
ทั้งหมดถูกน้ำหลากสีเหลืองขุ่นกลืนหาย หอหลังเล็กสูงสองสามชั้นก็ยิ่งเหลือเพียง
หลังคาโผล่พ้นน้ำให้เห็น

จางโมมาถึงเมืองเซียนเหมินอย่างกระวนกระวายใจยิ่ง

จากที่กวาดตามอง มีคนยืนอยู่บนหลังคาประปราย ฝนทำให้หญ้าหยุดตกแล้ว
ตะวันสาดแสงเหนือศีรษะ ร่างกายท่อนบนถูกแดดแผดเผา ท่อนล่างจมอยู่ในน้ำ
ทั้งคนแก่และเด็กพากันนั่งอยู่บนหลังคาด้วยสภาพอ่อนแอน่าเวทนา คนของ
เจ็ดสำนักเก่าลี้ภัยรวมทั้งพรรคหมิงเยี่ยพยายามหาเรือ แต่ก็มิมีเพียงถังไม้และ
แผ่นไม้ใช้รับส่งคนขึ้นที่สูง

จางโมออกตามหาที่ตั้งของสำนักสาขาพรรคหมิงเยี่ยในเซียนเหมิน
ตามความทรงจำ สาขาพรรคถูกน้ำท่วมจนมิด เหลือเพียงน้ำเต้าล้าค่าประดับ
ยอดหลังคาที่ยังลอยอยู่เหนือน้ำ

ชั่วขณะหนึ่งเขาไม่สนใจจะไปตามหาเยวี่เหลียนโหลวเพราะยุ่งอยู่กับการ
ช่วยคน วังรอกเช่นนี้อยู่ทั้งวัน คอยถามคนของพรรคหมิงเยี่ยทีละคนว่า
พบเห็นเยวี่เหลียนโหลวหรือไม่

ต่างคนต่างบอกว่าเห็น แต่ใครก็ล้วนบอกไม่ถูกว่าเขาไปอยู่ที่ใด
เยวี่เหลียนโหลวรับผิดชอบการอพยพชาวเมือง โหยวจวินซานคอยประสานรับ

ชาวบ้านกับคนของที่ว่าการเมืองอยู่บนเขา ตอนที่น้ำไหลทะลักมาเยี่ยเหลียนไหลว ผืนลากเรือสองลำอย่างเอาเป็นเอาตาย บนเรือมีคนอยู่สี่กว่าคน เขาลากจนหัวไหลจะหลุดก็ยังไม่กล้าจะปล่อยมือ รอจนลำนเรือไว้ได้แล้ว พักเพียงครู่เดียว ชายหนุ่มก็ลงน้ำไปดึงคนขึ้นมา

ที่ดึงขึ้นมาได้มีทั้งคนเป็นและคนตาย คนตายนั้นเขาไม่กล้าทิ้งศพลงเดชะ ต้องมองหาที่อันสงบและเหมาะสมไปทั่วเพื่อกลบฝัง

ผ่านไปหนึ่งวันคนที่ยังรอดชีวิตในเมืองล้วนขึ้นเขาไปหมดแล้ว ตกกลางคืน เมืองเซียนเหมินที่แต่เดิมเคยคึกคักถูกปกคลุมด้วยความมืดมิด มีเพียงแสงตะเกียงจากบนภูเขาที่ผู้คนอพยพไปอยู่รวมกัน จางไม่ได้พบกับไฮวจวินชานแล้ว แต่ชายหนุ่มเองก็ไม่วุ่นวายเยี่ยเหลียนไหลวไปอยู่ที่ใด

คนของพรรคหมิงเยี่ยล้วนบอกว่าเยี่ยเหลียนไหลวมีวรยุทธ์สูงส่งและแข็งแกร่ง ไม่น่าจะเกิดเรื่องกับเขา ทว่าจางไม่ได้แต่ใจเต็นตุ้มๆ ต่อมา ไม่อาจวางใจ

บิดาของจางไม่เก็บเยี่ยเหลียนไหลวมาได้จากเนินฝั่งศพอนาถา สภาพบาดเจ็บทั่วเนื้อตัว เลี้ยงดูไว้ในจวนหนึ่งปีจึงฟื้นคืนชีวิตกลับมาได้ ตอนที่มือเท้าของเขายังขยับได้ไม่คล่องแคล่วเคยร้องตบป้อนน้ำ หากมิใช่จางไม่ดึงตัวขึ้นมา เกรงว่าคงจมน้ำตายไปนานแล้ว

เยี่ยเหลียนไหลวว่ายน้ำเป็น แต่ไม่มีใครจะชอบน้ำสักเท่าใด ทักษะการว่ายน้ำของเขาเรียกว่าสามัญ ปกติก็มักยอมรับเรื่องน้อยอย่างเปิดเผย ไม่เคยปิดบัง

จางไม่หาเรือลำเล็กได้ลำหนึ่งก็พายเรือไปทั่วเมืองเซียนเหมินที่กลายเป็นวังวารีเพื่อตามหาเยี่ยเหลียนไหลว ในเมืองมีแต่ความมืด ผิวน้ำนิ่งสะท้อนแสงดาว สุกสว่างบนท้องฟ้า หมอกยามค่ำหนาหนักหลังไหลมาจากช่องเขาประหนึ่งสายน้ำ ขั้วพริบตานั่นก็ไม่ว่าว่าเป็นท้องฟ้าหรือผืนดินส่วนใดที่กลายเป็นแดนแห่งเทพเซียนไปแล้ว

"...เยี่ยเหลียนไหลว!" รอบด้านไร้แว่ผู้คน ในที่สุดจางไม่จึงตะโกนเรียก "เยี่ยเหลียนไหลว!!!"

เขาพายเรือวนไปเวียนมาหลายรอบทั่วเมืองเซียนเหมิน หัวใจคล้ายถูก

ความหวาดหวั่นบีบคั้นจนสิ้นสะท้อน ครั้นเงยหน้าขึ้นก็พลันเห็นจุดแสงเล็กๆ ในที่ห่างไกล

มีคนนั่งอยู่บนยอดหลังคาหอชิงชังของสำนักเวินเทียน เป็นแสงจากเทียนไขนั่นเอง

ผิวน้ำมีข้าวของลอยเต็มไปหมดทำให้พายเรือแหวกผ่านไปได้อย่างยากลำบาก จางโมจึงติดตัวทะยานขึ้น ปลายเท้าแตะผิวน้ำแผ่วเบา เดินลมปราณใช้วิชาแปลงวสันต์หกแปดเปลี่ยนมุงหน้าสู่หอชิงชัง

ตอนกลางวันเขาได้พายเรือผ่านที่แห่งนี้แล้ว ชัดเจนว่าบนหลังคาวางเปล่าไร้ผู้คน เวลานั้นเมื่อเข้าไปใกล้ชายหนุ่มกลับเห็นชัดขึ้น ผู้ที่นั่งบนหลังคาก็คือ เยวี่เหวียนโหลว!

เยวี่เหวียนโหลวถอดเสื้ออยู่ หน้าอกเปลือยเปล่า บนหน้าอกมีบาดแผลหลายจุด เมื่อเห็นจางโมทะยานเข้ามา เขาก็ยังคงไม่ส่งเสียง แต่ยกมือขึ้นโบกให้จางโมด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

จางโมรู้สึกเจ็บปวดภายในไปหมด ชายหนุ่มเหาะลงบนหลังคาด้วยท่าทางโกรธซึ่ง แต่พอเห็นสีหน้าเยวี่เหวียนโหลวดูเคร่งเครียด ความกรุ่นโกรธในอกก็พลันเหือดหายไปไม่หลงเหลือ จางโมกำหมัดยื่นนั่งพักใหญ่ แล้วยอบกายลงนั่งยองข้างเยวี่เหวียนโหลว ยกมือขึ้นหยิกแก้มเขา

"...เจ็บนะ!" เยวี่เหวียนโหลวรีบคว้าข้อมือไว้ "เพิ่งตะโกนเรียกเสียหวานซึ่งเหตุใดพบหน้าแล้วมาหยิกแก้มข้า"

"จะลองดูว่าเจ้าเป็นคนหรือเป็นผีกันแน่" จางโมประคองใบหน้าเขา พุดเสียงสั้นเครือ "เหตุใดไม่ขานรับ"

"อยากดูว่าเจ้าจะทำท่าร้อนรนอย่างไรบ้าง" เยวี่เหวียนโหลวยิ้ม "น้อยครั้งที่เจ้าจะตามหาข้า"

จางโมมองสำรวจจนทั่ว พบว่าไม่เพียงเนื้อตัวเขาที่มีบาดแผล แต่ใบหูก็มีรอยถูกเกี่ยว

"น้ำไหลแรงนัก ต่อให้วิชาข้าแก่กล้าก็ยังไม่พ้น"

เยวี่เหวียนโหลวเป็นนักล่าหยางแห่งพรรคหมิงเยี่ย เมื่อจางโมไม่อยู่

เขาก็เท่ากับเป็นร่างแปลงของประมุขพรรค จะทำอะไรย่อมต้องนำหน้าบุกฝ่าเป็นคนแรก เขาเข้าๆ ออกๆ พื้นที่น้ำท่วมช่วยคนช่วยสัตว์เลี้ยง และเพราะน้ำมาเร็วเกินไป คนมากมายยังไม่ทันได้เก็บข้าวของในบ้านให้ดี เขาต้องช่วยคน ทั้งยังถูกคนทุบตีด่าทอ สถานการณ์ยากลำบากมาก ตัวเขาที่เป็นพวกไม่ยอมให้ใครมาด่าทอได้แต่ต้องสะกดกลั่นความโมโหไว้ในท้องไม่อาจจะระบายออก ตอนนี้ได้พบจางโม่วจึงบ่นกระปอดกระแปดออกมา

ที่จางโม่วหาเขาไม่พบก็เพราะเขาพลัดตกลงไปในหอคิวซินกั๋ง

หอคิวซินกั๋งถูกน้ำท่วมไปเกินครึ่ง เหลือเพียงหอเล็กๆ แห่งเดียวเท่านั้น ภายในจุดตะเกียงเผาไหม้อยู่ไม่รู้ดับ เมื่อวานน้ำลดลงเล็กน้อย เยวี่ยเหลียนไหลพบว่ามีคนติดอยู่บนยอดหอคิวซินกั๋งจึงย้ายศพออก ด้วยเกรงว่าในหอเล็กๆ แห่งนี้ยังมีคนอยู่จึงมุดเข้าไปดู ไม่ทันระวังจึงเหยียบพลัดตกลง ร่วงพลัดตกลงไปข้างใน ทั้งวันจางโม่วได้กินอะไรเลย ข้าวยังวิ่งรอกช่วยคนได้แสงแดดแผดเผา ทันทียกตกลงมาถึงสลบไป รอจนฟื้นคืนสติก็กลายเป็นช่วงหัวค่ำของวันนี้ แล้วเขาก็ได้ยินเสียงคนร้องเรียกชื่อตนเองอยู่ด้านนอก

จางโม่วจับใบหน้าชายหนุ่ม สัมผัสได้ว่าตัวเขาร้อนเล็กน้อยก็รู้ว่าตากแดดมากจนไข้ขึ้น ตอนนี้อยู่ในช่วงกลางฤดูคิมหันต์ แสงแดดแผดจ้าอย่างแรงกล้า น้ำที่ท่วมไปทั่วเมืองถูกแดดเผาจนเกือบจะเดือด ทั่วเมืองทั้งบนฟ้าและในน้ำล้วนร้อนอบอ้าว

แต่ช่วงขณะหนึ่งเขาไม่นึกอยากพาเยวี่ยเหลียนไหลออกไป จึงนั่งชมดาวบนยอดหลังคากับเยวี่ยเหลียนไหล รู้สึกคล้ายกำลังตกอยู่ในภวังค์ว่าได้ย้อนกลับไปเมื่อครั้งยังเยาว์วัยที่อายุสิบกว่าปี

เดือนหกจวนผ่านพ้น จันทร์แหว่งโค้งดูตะขอ เยวี่ยเหลียนไหลล้วงฝักบัวออกมาสองฝักจากด้านหลังรวกับเสกได้ ถามเขาว่าจะกินหรือไม่

จางโม่วหวั่นๆ ไม่ได้รำให้ไม่ออก "เจ้าวิ่งรอกช่วยชีวิตคนเค็ล่อนย้ายศพมิใช่หรือ เหตุใดยังสามารถซ่อนของพรรคนี้ไว้ได้"

เยวี่ยเหลียนไหล "เมื่อครู่ตอนเจ้าพายเรือมาหาข้า ข้าแอบตามหลังเจ้าจึงได้เห็นเจ้ามา เห็นฝักบัวนี้ดูสดใหม่ จึงเก็บติดมือมาด้วย ลองชิมดูหรือไม่"

ปลุกไว้สูง ไม่ถูกน้ำท่วมหรอก"

เขาแกะเมล็ดบัวออกทีละเมล็ดๆ โยนใส่ปาก เคี้ยวกินทำทางน่าอร่อย จางไม่รู้ว่าต่อไปเขาอย่างไรดี ยามใดจะพูดจาจริงจังกับเยวี่เหี้ยนไหลว เขาก็มักพูดล้อเล่นตลก เรื่องที่ต้องการจะพูดจึงเป็นอันต้องเก็บกลับไป

"ต่อไปอย่าทำเช่นนี้อีก" จางไม่ออกปาก "ถึงเจ้ามีเรื่องจะสอบถาม ก็อย่าทรมานหรือทำให้ผู้อื่นอับอายเช่นนี้"

เยวี่เหี้ยนไหลวนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา

"ปกติเจ้าจะทำงานอย่างไร ข้าไม่เคยถามมาก่อน ไม่ใช่เพราะข้าไม่คิดจะถาม หรือครั้นที่จะยุ่งกับเจ้า แต่เพราะข้ารู้ ใจเจ้ามีแผนการ มีความคิด และเหตุผลของตนเอง อะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ เจ้ารู้แน่ชัด" จางไม่มองดูเขา "เหี้ยนไหลว ข้าเชื่อใจเจ้ามาก"

เยวี่เหี้ยนไหลว "รู้แล้ว"

เขายังคงโยนเมล็ดบัวใส่ปาก รักษาทำที่นิ่งเงียบไม่พูดจา

"...ต่อไปข้าจะไม่พูดเช่นนั้นอีกแล้ว" จางไม่พูดขึ้นอีก

เยวี่เหี้ยนไหลว "คำพูดอันใด"

จางไม่ "...ที่ให้ออกจากพรรคหมิงเยี่ย"

เยวี่เหี้ยนไหลว "ที่จริงข้าก็ไม่ชอบอยู่แต่ในพรรค หุยชินยวนที่เป่ยหง น่าสนุก ตรรกะเจ๋งอริที่เหี้ยนไหลวก็เหมาะกับข้า ในยุทธภพที่ทางตั้งมากมาย ที่รับคนอย่างข้าเยวี่เหี้ยนไหลวได้ ไม่ได้มีเพียงพรรคหมิงเยี่ยที่เดียวเสียเมื่อไร"

จางไม่ "ข้ารู้ เจ้าอยู่ในพรรคหมิงเยี่ยก็เพื่อ..."

เยวี่เหี้ยนไหลวรอฟังประโยคต่อไป

"เพื่อตอบแทนบุญคุณ" จางไม่ว่า "ท่านพ่อของข้าเก็บเจ้ามาจากเนินฝั่งศพ อนาคต เจ้าติดค้างหนี้ชีวิตพรรคหมิงเยี่ย"

เยวี่เหี้ยนไหลวตอบ "อืม" แล้วก้มหน้าแกะเมล็ดบัวต่อ

จางไม่ "..."

การทะเลาะกันครั้งนี้ทำให้เยวี่เหี้ยนไหลวเจ็บปวดใจจริงๆ จางไม่รู้ว่าเมื่อคนผู้นี้โกรธแล้วยากจะปลอบให้หาย ดังเลื่อยนานก็ตึงแขนเยวี่เหี้ยนไหลว

โอบเข้าไปจูบที่มุมปากอย่างว่องไว

ใบหน้าเยวี่ยเหลียนไหลวพลันมีรอยยิ้มที่สะกดไม่อยู่ผุดขึ้น แต่ไม่ช้าก็ถูกเขาสะกดไว้ได้

"ประมุขพรรคคอยาม่าหยอกเย้า นี่มิใช่การกระทำของวิญญาณชน"

"เพราะพรรคหมิงเยี่ยมีข้า" จางโม่พูดเบาๆ "และเพราะข้าอยู่ในใจเจ้า"

เยวี่ยเหลียนไหลวโยนฝ่ามือทิ้งทันที คำว่าไหล่จางโม่ไว้อย่างแรงแล้วโอบเข้าไปจูบ จางโม่เตือนเขาว่าเหมือนจะมีคน เยวี่ยเหลียนไหลวตอบกลับอย่างเหยี้ยมเกรียม

"ปล่อยให้เขามอง มองเสร็จแล้วข้าค่อยฆ่าเขา"

เงาสะทอนแสงดาวบนผิวน้ำพลันถูกสายลมแผ่วเบาพัดจนกระเพื่อมไหว เยวี่ยเหลียนไหลวจูบจนหน้าใจแล้วเอนศีรษะพิงไหล่จางโม่ กระตืบกระซาบว่า

"เจ้าจะไม่ต้องการข้าได้หรือ ห่วงทองนี้ของข้าเป็นเจ้าที่ทำให้ เจ้าบอกว่าข้าเป็นเยวี่ยเหลียนไหลวของเจ้า และจะเป็นไปชั่วชีวิต เจ้าจะทำลายคำสัตย์ญานี้ไม่ได้"

ห่วงที่หลอมจากทองคำบนลำคอของเขาเปล่งประกายวาววับ ห้อยหยกสีแดงไว้ ไม่ว่าจะเป็นหยกสีแดงหรือตัวห่วงล้วนดูเหมือนถูกฝังไว้กับผิวน้ำของเยวี่ยเหลียนไหลว คล้ายจมลงไปเล็กน้อย จางโม่ลูบไล้ห่วงทอง หวนนึกถึงเรื่องมากมายในอดีต

ห่วงทองเป็นของใหม่ แต่รอยแผลเป็นใต้ห่วงทองนี้เป็นแผลเก่า

มีรอยแผลลักษณะเป็นวงบาดลึกรอบลำคอของเยวี่ยเหลียนไหลว ใครก็ล้วนมองเห็น นั่นเป็นรอยแผลจากการถูกล่ามไว้อย่างทารุณ สิ่งที่ใช้ล่ามลำคอของเขามีโซ่เหล็กปานแต่เป็นโซ่เหล็กติดหนาม ทั้งเล็ดและเนื้อปนเปื้อนอยู่บนปากแผลดูแล้วน่าสยดสยอง ภายหลังรักษาจนแผลหายดี แต่ยาไม่อาจช่วยรักษาให้รอยแผลนั้นเลือนหาย มันจึงดูเหมือนห่วงทองที่ฝังลงบนร่างเยวี่ยเหลียนไหลวไปตลอดกาล และเพราะรอยแผลนี้อยู่บนลำคอ จึงเด่นสะดุดตาที่สุดบนร่างกายอันงดงามของเขา

เยวี่ยเหลียนไหลวในวัยเยาว์มักเอาเสื้อผ้ามาปกปิด เยวี่ยเหลียนไหลว

ไม่ชอบรอยแผลนี้ ส่วนจางไม่เป็นชาวยุทธ์ ตอนแรกก็ไม่เข้าใจ เพราะสำหรับเขานั้นก็แค่รอยแผลหนึ่งเท่านั้น ตัวเขาเองก็มีรอยแผลเช่นกัน สิ่งนั้นมิได้บ่งบอกอะไรชัดเจน

สำหรับเยวี่เยี่ยนโหลว รอยแผลนี้กลับคอยย้ำเตือนเขาอยู่เสมอว่าเขาเคยถูกทำร้ายและถูกทอดทิ้ง ถูกโยนทิ้งไว้ที่เนินฝั่งศพอนาถาท่ามกลางห่าฝนที่ตกกระหน่ำไม่ต่างอะไรกับซากศพ

ด้วยเหตุนี้จางโหม่งจึงต้องไปทั่วหัวล้า เสาะหาช่างทองมาหลอมห้วงทองนี้ให้เขา

หยกสีแดงที่ห้อยติดกับตัวห้วงเป็นของล้ำค่า เป็นหยกแดงบนหัวแหวนซึ่งมารดาของจางโหม่งให้ไว้ให้ มารดาสั่งให้จางโหม่งมอบแหวนนี้แก่ภรรยาในอนาคต จางโหม่งแะหยกเม็ดนั้นออก นำแหวนไปหลอม แล้วมอบทั้งหมดให้แก่เยวี่เยี่ยนโหลว

ในพรรคมึงเยี่ยคนที่ไม่ถูกชะตากับเยวี่เยี่ยนโหลวที่สุดคือเงินชวงกับหรวนบู๊ฉี พอทั้งสองได้เห็นเยวี่เยี่ยนโหลวที่ขอบว้างทะเลาะเหล่าเสื้อผ้าหลุดลุ่ยก็จะนึกหน้าทันที หรวนบู๊ฉีถึงผู้เยวี่เยี่ยนโหลวไม่ได้จึงมักจะชักอาวุธออกมาสู้กับเขาเสมอ เส้นเดิงคร้านจะเปลี่ยนน้ำลายพูดกับเยวี่เยี่ยนโหลว ได้แต่ชี้แนะจางโหม่งเท่านั้น เท่าที่จำได้ จางโหม่งได้ยื่นเส้นเดิงเตือนสติด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว กล่าวว่

'ประมุขพรรค ดูท่านจะโปรดปรวนเยวี่เยี่ยนโหลวมากไปแล้ว'

จางโหม่งคิด

อาจลำเอียงเพราะรักไปบ้าง แต่คงไม่ถึงกับลำเอียงเกินไปกระมัง

คำอธิบายของเขามักได้รับเสียงถอนหายใจยาวจากเส้นเดิงตอบกลับมา

จางโหม่งไม่รู้ว่เหตุใดเยวี่เยี่ยนโหลวชอบเปลือยอก มิใช่เพราะชอบทำตัวลอยชายไร้เหตุผล แต่เพราะอดใจไม่อยู่ อยากเผยห้วงทองบนลำคอให้ใครๆ ได้เห็น รวากับว่านั่นเป็นหลักฐาน เป็นเครื่องยืนยันว่ามีคนห้วงหาอาหารและขึ้นชอบเขา นอกจากนี้ยังเป็นจางโหม่งมอบให้เขาอีกด้วย

ทั้งสองพัวพันลอดกันบนหลังคาอยู่นาน จู่ๆ เยวี่เยี่ยนโหลวก็เกิด

ความคิดประหลาด

"เรายังไม่เคยทำเรื่องพรรคนั้นกลางแจ้งมาก่อนเลย"

จางโมสี่หน้าแปรเปลี่ยน "เจ้ากล้า?"

เยวี่เยี่ยนโหลวยิ้ม "กล้าสิ"

เพิ่งขาดคำก็มีมืดบั้นขัดมา มีคนอุจาดจนรีบย่น้ำเข้ามา เยวี่เยี่ยนโหลว สะบัดเส้นผมกระเชิงไปไว้ข้างหลัง ตอนที่เยวี่เยี่ยนโหลวถอนมืดบั้นเล่มนั้นออกมา เงินขวงก็มาถึงพอดี

เงินขวงตวาดด่า "เมื่อครู่เจ้าจะทำอะไรประมุขพรรค!"

"ประมุขพรรค ข้าฆ่าเขาตอนนี้ก็แล้วกัน" เยวี่เยี่ยนโหลวหันไปบอกจางโม "เงินขวงชั่วร้ายยิ่งนัก ปกติเยียบขริ่มไม่พูดไม่จา แต่ชอบมาแอบดูผู้อื่นทำเรื่องพรรคนั้น หน้าไม่อาย"

เงินขวงเห็นทั้งสองยืนอยู่ด้วยกันก็พูดอีก "อย่าแต่ต้องประมุขพรรค!" ว่าแล้วก็ก้มหน้า พอพบว่าจางโมจับมือเยวี่เยี่ยนโหลวไว้ก็พลันมีท่าที่กระดากอาย เหลียวซ้ายแลขวา เกาศีระตะตนเองไม่หยุด

เงินขวงพาจิ้นเยวี่มาด้วย เขาต่อแพจากแผ่นไม้ขึ้นมาสองแพ ให้จิ้นเยวี่และชยาโหวขึ้นนั่งแยกกันกลับเมืองเซียนเหมิน ชยาโหวขึ้นกับพวกออกเดินทางไปยังที่ที่โหวจวินชานอยู่ก่อน คอยดูสถานการณ์จัดหาที่พักให้ชาวเมือง เงินขวงได้ยินคนของพรรคหมิงเยี่ยพูดว่าจางโมออกไปตามหาเยวี่เยี่ยนโหลว เขากับจิ้นเยวี่จึงพากันออกมาตามหาทั้งสองคน

จิ้นเยวี่ถ่อแพเข้ามาใกล้ ยิ้มแล้วพูดว่า "คืนดีกันแล้วหรือ"

พอมีผู้อื่นอยู่ด้วยจางโมจึงค่อยกลับไปวางท่าเคร่งขริ่มเย็นชาอย่างประมุขพรรคหมิงเยี่ยตามเดิม เขาก้าวขึ้นแพของจิ้นเยวี่ หันไปพูดคุยกัน เยวี่เยี่ยนโหลวเก็บผักบัวที่ตัวเองโยนทิ้งส่งให้เงินขวง เงินขวงกินเมล็ดบัวไปสองเมล็ดก็นิวหน้า

"เหตุใดติดกลืนดินโคลน"

"แสดงว่าสดใหม่" เยวี่เยี่ยนโหลวบิดกายไปมา

เงินขวงค่อยเห็นในตอนนี้เองว่าที่หน้าอกและใบหูของเยวี่เยี่ยนโหลว

มีรอยแผล จึงตกใจเล็กน้อย เวยีเยเหลียนโหลวเรียกได้ว่าเป็นยอดยุทธ์แห่งวิชาแปลงวสันต์หกแปดเปลี่ยนของพรรคหมิงเยี่ย แต่ถึงจะเก่งกล้าสามารถเช่นนี้ ก็ยังบาดเจ็บ หวนนึกถึงคลื่นโหลวปาที่ได้เห็นวันนั้น ชายหนุ่มก็ยังหัวใจไม่หาย

เวยีเยเหลียนโหลวเห็นเช่นนั้นจึง จังหวะโอกาสดึงแขนขึ้นแพะของจิ้นเยวี่ แพร่น้ำหนักทั้งสี่คนไม่ไหว เริ่มจะจมลง คิ้วหนาของจางไม่ถึงกับขมวดมุ่น

"เวยีเยเหลียนโหลว!"

เวยีเยเหลียนโหลวปล่อยตัวเงินขวง เปลี่ยนมาอุ้มจางไม่พาเดินย่ำน้ำ เหยาะกลับไปลงเรือลำที่จางไม่ใช้พายมาตอนแรก

จิ้นเยวี่อดร้องชมไม่ได้ "วิชาตัวเบาสง่างามนัก"

เวยีเยเหลียนโหลวไม่ได้ใช้ไม้พายพายเรือ เขาเพียงโอบเอวจางไม่ ก้มหน้า พุดคุย เรือก็ค่อยๆ แล่นฝ่าผืนน้ำไปข้างหน้า

จิ้นเยวี่ชื่นชมมาก อดนึกถึงเฮ้อหลั่นเฟิงไม่ได้ เขาที่ทั้งเมาเรือ วายน้ำ ไม่เก่ง อีกทั้งไร้วิชาท่ากลางภายในที่สูงส่งถึงขั้นนี้ ในใจพลันรู้สึกเสียดาย หันไปมองดูเงินขวง เงินขวงจึงพูดว่า

"ขออภัยด้วย วิชาอย่างก้าวบังกษ ข้ายังฝึกไม่สำเร็จ"

ทั้งสองจำต้องคำถ่อให้แพเคลื่อนไปช้าๆ ตามหลังจางไม่กับเวยีเยเหลียนโหลว วุ่นวายอยู่ทั้งคืน วันถัดมาแสงแดดยังคงแผดกล้า ระดับน้ำลดลงเล็กน้อย ทั้งเมืองเขียนเหมินยังคงร้อนระอุเหมือนอยู่ในลังถึง ชายฉกรรจ์เก็บของที่ลอยอยู่ในน้ำจนแห้งโหลโคลย้อย ผ่านไปหนึ่งวัน แทบทุกคนล้วนถูกแดดเผาจนผิวลอก

ชายโหวขึ้นโศกเศร้าจนผมหงอกขาวหลายส่วน เผยความทุกข์ตรมในใจออกมาเมื่ออยู่ต่อหน้าจิ้นเยวี่เท่านั้น

"ในเมืองมีคนทีรอตชีวิตหลายหมื่น ที่ตายและเจ็บนั้นมีเกือบหมื่น เมืองเขียนเหมินคราวนี้ประสบภัยพิบัติแสนสาหัส แต่ตอนนี้ทำให้ข้ายังเป็นทุกข์ คือเราไม่มีเสบียงอาหารเลย"

สภาพภูเขาภูนี้ค่อนข้างสูง ถึงแม้ทุกคนจะไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะมีอันตรายถึงชีวิต แต่หลายหมื่นปากนี้ล้วนต้องกินอาหาร บัดนี้เมืองต่างๆ แถบตอนล่างของแม่น้ำเส้นสุ่ยล้วนถูกน้ำท่วม ไม่มีใครมาให้ความช่วยเหลือได้เลย พวกเขา

จึงต้องเดินทางขึ้นเขา

สภาพพื้นที่ในป่าเขาซับซ้อน ฤดูร้อนมากด้วยเงี้ยวเขียวชอุ่ม เด็กน้อยและผู้เฒ่าถูกสัตว์มีพิษกัดต่อยจนล้มตาย ซยาโหว่ขึ้นมาหาจิ้นเยวี่ วางแผนจะออกเดินทางไปยังเมืองไฮวลี่อีกครั้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเงินหงตอคนนี้เชื่อนี้ชานเปิดแล้ว ผลลัพธ์ที่เงินหงต้องการก็ปรากฏต่อหน้าแล้ว ตอนนี้เขาจะต้องอยากให้การช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ไม่เช่นนั้นผลที่ตามมาจะไม่ใช่ดังที่เขาตั้งใจ

ก่อนซยาโหว่ขึ้นออกเดินทางหนึ่งวัน มีกองเรือหลายลำแล่นมาอย่างเอิกเกริกจากต้นน้ำเส้นสุย

เป็นองค์ชายสามเงินหงแห่งต้าอวี่ส่งคนนำเสบียงบรรเทาทุกข์มามอบแก่ชาวบ้านบริเวณปลายน้ำที่ประสบภัย

ผู้ที่นำเสบียงมาส่งเป็นขุนนางชั้นผู้น้อยของเมืองไฮวลี่

"ฝ่าบาททรงทราบแล้วว่าชาวแถบแม่น้ำเส้นสุยเราประสบเคราะห์ภัย! บัดนี้เสบียงบรรเทาทุกข์กำลังถูกกล่าวร้ายมา องค์ชายสามเงินหงเป็นห่วงพวกเราจนนอนไม่หลับ สั่งให้ข้าเร่งเดินทางหลายคืนติดต่อกันไม่หยุดเพื่อนำเสบียงในถังฉางของเมืองไฮวลี่มามอบแก่พวกเราทุกคน! อย่าได้กลัวไปเลย มีองค์ชายสามอยู่ พวกเราในแถบแม่น้ำเส้นสุยจะต้องผ่านเคราะห์หามยามร้ายในครั้งนี้อย่างราบรื่นแน่!"

ชาวบ้านต่างซาบซึ้งใจ พวกกันทรุดลงกราบไหว้พละงให้ร้องยินดี

จิ้นเยวี่กับเงินชวคยอยู่อีกด้านด้วยสายตาเย็นชา ส่วนซยาโหว่ขึ้นนั้นมิเสียทีที่เห็นโลกมามาก เขากุมมือขุนนางผู้นั้นไว้แน่นต่อหน้าผู้คนมากมาย น้ำตาเริ่มสื้นน้ำตื้นตัน

"องค์ชายสามสมเป็นอัจฉริยบุคคล! องค์ชายสามใส่ใจพวกเราชาวบ้านในใต้หล้านี้เคยได้พบเห็นคนเช่นนี้ด้วยหรือ!"

ขุนนางมีใบหน้าซีดขาว "ได้เท่าซยาโหว่ กล่าวเกินไปแล้ว กล่าวเกินไปนี่ล้วนเป็นพระเมตตาของฝ่าบาท"

ซยาโหว่ขึ้น "อ้อ ใช่แล้ว ข้าซาบซึ้งใจมากไปหน่อย ขอฝ่าบาททรงพระเจริญ

หมื่นปี! หมื่นๆ ปี!!!"

เมืองที่ถูกน้ำมหาศาลหลากเข้าท่วมล้นสะท้อนด้วยเสียงชาวบ้านแซ่ซ้อง 'ขอทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี' ดังก้องกังวาน เสียงสะท้อนกลับไปกลับมา ประหนึ่งลูกคลื่น เน้นนานไม่แผ่วหาย

กองเรือขนย้ายเสบียงบางส่วนลงแล้วก็แล่นไปทางปลายน้ำต่อ คนสนิทของเงินหรงขึ้นจากเรือ ตรงเข้าไปหาจิ้นเยวี่โดยเฉพาะ

"ขอเชิญท่านแม่ทัพน้อยตามข้าเดินทางไปเมืองโหยวลี่ องค์ชายสามจะกลับเหลียงจิงพร้อมกับท่าน" คนสนิทผู้นั้นกล่าว "ใกล้ถึงเทศกาลงหยวน* ฝ่าบาททรงคิดถึงท่านแม่ทัพจงเจา ขอเชิญท่านแม่ทัพน้อยไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทที่วังหลวงขอรับ"

เดือนเจ็ด ณ แม่น้ำเส้นสุ่ย

กองเรือแล่นฝ่าคลื่นเดินทางขึ้นเหนือ น้ำที่ท่วมค่อยๆ ลดระดับลง ยังคงพบเห็นร่องรอยความเสียหายจากน้ำท่วมใหญ่ได้ตามริมฝั่ง เวลานี้มีเพียงกองเรือที่แล่นจากโหยวลี่ไปยังเหลียงจิง ซึ่งทั้งสภาพน่าอนาถทั้งหลายแถบปลายแม่น้ำเส้นสุ่ยไว้เบื้องหลังอันแสนไกล

จิ้นเยวี่อ่านตำราอยู่ตรงหน้าต่าง ม้วนตำรา 'ปิกินกะชาวยุทธ์' ซึ่งประพันธ์โดยเสิ่นเต็งแห่งพรรคหมิงเยี่ยเป็นที่นิยมอ่านกันมากในยุทธภพ จิ้นเยวี่จำได้ว่าเคยเห็นมีชายตามแหงคำแถบเมืองหยางเหอ เหลียงจิง และเซียนเหมิน 'ปิกินกะชาวยุทธ์' รวมแล้วมีความยาวสิบเจ็ดม้วน ทั้งยังคงเขียนเพิ่มอีกไม่ขาดสาย ล้วนเป็นบันทึกเกี่ยวกับบุคคลและเรื่องราวในยุทธภพตัวอวี๋ อ่านสนุกเพลิดเพลินเป็นอย่างยิ่ง

เงินชวงน่งที่โต๊ะเตี้ยอีกฝั่ง กำลังชงชาอย่างตั้งใจ ในห้องเงียบสงบ แว่วเสียงโหยวจวินซานคุยกับผีพายจากทางดาดฟ้าเรือเป็นครั้งคราว เงินหรงอยู่ในห้องเรืออีกห้อง เมื่อคืนร่ำสุราจนเมามาย คิดดูแล้วคงยังเมาหลับไม่ตื่น

* เทศกาลงหยวน หรือเทศกาลสารทจีน ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติจีน เทศกาลสารทจีนถือเป็นวันสำคัญที่ลูกหลานชาวจีนจะแสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษโดยจัดพิธีเซ่นไหว้ และยังเป็นเดือนที่ประตูนรกเปิดให้วิญญาณทั้งหลายมารับกุศลผลบุญได้

ออกจากเมืองเซียนเหมินมาได้เกือบสิบวัน จิ้นเยวี่ยยังจำทุกประโยคที่ชยาโหวซิ่นพูดเมื่อได้พบกันครั้งสุดท้ายได้

พอได้รู้ว่าเงินหรงมาพาตนเองเข้าวัง คงไม่อาจบอกได้ว่าไม่ตื่นเต้น จิ้นเยวี่ยรอโอกาสเช่นนี้มาตลอด เขาอยากจะถามฮ่องเต้เหรินเจิ้งโดยตรงว่าคิดจริงๆ หรือว่าบิดาของเขามีความผิด

เพราะความร้อนอบอ้าวในฤดูร้อน ซากศพในเมืองเซียนเหมินจึงเริ่มส่งกลิ่นเหม็นเน่า ชยาโหวซิ่นตามคนให้ไปช่วยกันเผาศพ แต่จนปัญญาที่คนในเมืองส่วนมากเป็นผู้ศรัทธาจากเจ็ดสำนักเก้าลัทธิ ไม่ยอมทำลายซากศพ สุดท้ายยังต้องให้หัววานให้พรรคหมิงเยี่ยออกมาหน้า เยวี่ยเหลียนโหลวจำต้องไปดูแลการเผาศพทุกวัน เขาเป็นพวกรักความสะอาด ชอบแต่งตัวพิถีพิถัน ผลคือทุกวันนี้เนื้อตัวเหม็นกลิ่นซากศพ จะกลิ่นดอกไม้หรือแป้งรำใดๆ ล้วนกลบไม่มิด นับวันจึงยิ่งหงุดหงิดขี้โมโหขึ้นทุกที

ตอนจิ้นเยวี่ยกล่าวอำลาชยาโหวซิ่น ชยาโหวซิ่นเพิ่งลงมาจากเขา เขาตกขาทางสูง สองเท้าเปื้อนดินโคลน พอได้รู้ว่าจิ้นเยวี่ยต้องกลับเหลียงจิง เขาก็ตกใจมาก แต่ไม่ซ้าก็ทำสีหน้าแสดงความยินดีกับจิ้นเยวี่ย

จิ้นเยวี่ยไม่มี แก้วจะพูดเกรงอกเกรงใจกับเขา จึงกันผู้คนให้ออกไป เมื่อได้อยู่กันตามลำพัง จึงถามอย่างตรงไปตรงมา

'ได้เท่าชยาโหว ถึงตอนนี้จะเล่าที่มาที่ไปเรื่องเสเปียงทัพที่เมืองซังเหลียงให้ข้าฟังได้หรือยัง'

ชยาโหวซิ่นย้อนถาม 'แม่ทัพน้อยรู้อะไรมาบ้าง'

จิ้นเยวี่ยแอบตำหนิความเจ้าเล่ห์ของชยาโหวซิ่นในใจที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมเล่าเรื่องราวซครุเหลียงออกมาด้วยปากตัวเอง จิ้นเยวี่ยจึงเล่าเรื่องที่ตนเองรู้มาให้เขาฟังอย่างละเอียดว่าเหลียงอันฉงกักเสเปียงบรรเทาทุกซัไว้ เป็นการยุให้ชยาโหวซิ่นยึดมือชาวบ้านที่ประสบภัยแย่งชิงเสเปียงเพื่อขัดขวางจนกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือหมดทางถอย หลังจากกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือรบแพ้ ราชครุเหลียงค่อยยกเหตุผลนี้ขึ้นฎีกาถอดถอนจิ้นหมิงจ้าวออกจากตำแหน่ง แล้วตั้งจางเยวี่ยผู้เป็นบุตรเขยขึ้นเป็นแม่ทัพแทน ช่วงชิงอำนาจ

บัญชาการกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือมาไว้ในมือ

แต่เหลียงอันจงไม่คาดคิดว่าจิ้นหมิงจ้าวจะถึงกับต้องสละชีพในการรบ การตายของจิ้นหมิงจ้าวทำให้สถานการณ์ของเหลียงอันจงต่อหน้าฮ่องเต้เหรินเจิ้ง ตกเป็นรองทันที และทำให้สถานการณ์ชายแดนเหนือและตะวันตกเฉียงเหนือ ของต้าอวี่ตกที่นั่งลำบาก เพื่อจะลดผลกระทบจากเรื่องเสียบึงทัพ เหลียงอันจง จึงชิงกล่าวโทษอีกฝ่ายก่อน กล่าวหาว่าความพ่ายแพ้ของจิ้นหมิงจ้าวเกิดจาก หวาดกลัวการสู้รบจึงหนีทัพ ไม่ยืนหยัดเข้มแข็งในการบัญชาการ ทั้งยังให้ขุนนาง ในราชสำนักมาช่วยกันบีบให้ฮ่องเต้เหรินเจิ้งออกพระราชโองการ จิ้นหมิงจ้าวต้อง แบกรับข้อกล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรม สกูลจิ้นพลอยถูกเนรเทศทั้งตระกูลไปด้วย

ชยาโหวซิ่นไขความด้วยเสียงเบา 'ตอนนั้นสถานการณ์ในราชสำนักผันผวน ปรวนแปร อาจารย์ข้าถึงแม้เป็นราชครูเหลียง แต่จนถึงตอนนั้นข้าถึงค่อยรู้ว่าที่แท้ มีขุนนางใหญ่สนับสนุนการจัดการของเขามากถึงเพียงนี้'

จิ้นเยวี่ 'เขาจัดวางคนไว้นานแล้ว ถึงท่านพ่อของข้าไม่ตายในสนามรบ เหล่าขุนนางก็อาจจะประณามท่านพ่ออยู่ดี เท่านั้นที่เพียงพอแล้วที่จะทำลายชื่อเสียง ของท่านพ่อ ราชครูเหลียงต้องการจะฉกฉวยอำนาจบัญชาการทัพตะวันตกเฉียงเหนือไปให้ได้'

ชยาโหวซิ่นไม่พูดอะไร เพียงหัวเราะเบาๆ

จิ้นเยวี่ 'ได้เท่าชยาโหวก็เป็นผู้ได้ประโยชน์จากเรื่องนี้'

ชยาโหวซิ่น 'มิกล้ารับ'

เหลียงอันจงช่วยชยาโหวซิ่นไว้ สุดท้ายย้ายชยาโหวซิ่นไปเมืองเทียนเหมิน ย้ายจางเยวี่จากกองพลพิทักษ์ชายแดนเหนือไปกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือจนสุดท้ายได้กลายเป็นผู้บัญชาการกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ แต่เหลียงอันจงคาดไม่ถึงว่าก่อนจะมีการลงนามสัญญาสงบศึกที่ชานเงินหรงจะสอดเท้าเข้ามา องค์ชายสามต้องการจะไปเจรจาลงนามสัญญาสงบศึกที่ชานเงินหรงด้วย ตอนนั้นฮ่องเต้เหรินเจิ้งกำลังไม่พอใจเหลียงอันจง ย่อมอนุญาตให้เขาไป

และที่ยิ่งทำให้เหลียงอันจงแปลกใจก็คือข้อมูลที่จิ้นเยวี่แจ้งแก่เงินหรง

จนบัดนี้เหลียงอันฉงก็ยังไม่วังวุ่นเรื่องเมืองร้างที่ด้านเหนือของเมืองเฟิงหู มันกลายเป็นชนวนระเบิดซึ่งซ่อนไว้อยู่ในสัญญาสงบศึกปีชานที่อาจุกระเบิดขึ้นมาเมื่อใดก็ได้ การที่เงินหรงออกหน้าจัดพิธีลงนามสัญญาสงบศึกปีชานนั้นได้รับอนุญาตจากฮ่องเต้เหวินเจิ้ง เหลียงอันฉงแทบไม่มีบทบาทอะไรในสัญญาสงบศึกปีชาน เขาย่อมรู้สึกตึงเครียด

หน้าซ้ำภายหลังเงินหรงที่ได้รับความไว้วางใจจากฮ่องเต้เหวินเจิ้งก็เริ่มฉกฉวยอำนาจไปจากมือเหลียงอันฉง เสนาบดีกรมอาญาเชิงขอเลี้ยงจึงเป็นเป้าหมายแรกของเขา

'เรื่องเสียงของกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือเรียกได้ว่าเป็นแผนการอันชาญฉลาดยิ่งของราชครูเหลียง ทว่าน่าเสียดาย ชาวจินเซียงรีบร้อนเกินไป ท่านพ่อของข้าจึงต้องสละชีพที่ด่านไปเซวี่ เป็นการทลายเรื่องดีของราชครูเหลียงไปเสีย' จินเยวี่ถามเบาๆ 'ทั้งหมดข้างต้นที่จินเยวี่พูดมา มีอะไรตกหล่นหรือไม่'

ชยาโหวซิ่นพยักหน้าเล็กน้อย 'ไม่เสียทีที่เป็นบุตรชายของแม่ทัพจงเจา' ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ เขาพูดจาอย่างระมัดระวัง ไม่มีแม้ครึ่งประโยคที่กล่าวโทษราชครูเหลียง

ประโยคนี้ของเขาทำให้จินเยวี่แน่ใจว่าสิ่งที่ตนเองสันนิษฐานล้วนถูกต้อง จินเยวี่ถามอีก 'ถ้าวันข้างหน้าข้า ราชครูเหลียง และได้ทำชยาโหวกราบทูลความเป็นมาของเรื่องนี้ต่อพระพักตร์ฝ่าบาท ได้ทำชยาโหวอยากจะเป็นพยานให้ข้าหรือไม่'

ชยาโหวซิ่นยิ้มจนตาหยี ในที่สุดก็เลิกทำท่าที่เหมือนไม่รู้เรื่องราวอีก ไม่ถามว่าเรื่องใด และไม่พูดว่าตนเองกับเหลียงอันฉงมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร เพียงตอบออกมาตรงๆ ว่า

'ไม่อยาก'

จินเยวี่คาดไว้แล้วว่าอีกฝ่ายจะตอบเช่นนี้จึงไม่โกรธ เขายิ้มแล้วพูดว่า 'ขอบคุณได้ทำชยาโหวที่บอกตามตรง'

ชยาโหวซิ่นตอบกลับ 'ขอบคุณแม่ทัพน้อยที่เข้าใจ'

ทั้งสองนั่งเงียบอยู่พักใหญ่ จิ้นเยวี่เปลี่ยนเรื่องพูด 'สำนักเวินเทียน ที่เซียนเหมินก็เป็นสำนักที่ราชครูเหลียงจัดการไว้แต่แรก เขาให้ท่านมาที่เซียนเหมิน จะต้องมีการแผนการแน่'

ชยาโหวซิ่นย้อนถามอีก 'แม่ทัพน้อยคงรู้แผนการนี้?'

จิ้นเยวี่สังเกตว่านี่ไม่ใช่การย้อนถามในแบบที่ไม่อยากตอบคำถาม จึงนั่งเงียบสักพัก แล้วจู่ๆ ก็นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

ก่อนจะออกเดินทางกับชยาโหวซิ่นไปเมืองโหยวลี่เพื่อขอร้องให้เงินหรง ไม่เปิดทางระบายน้ำทางแม่น้ำเส้นสุ่ย เพื่อให้จิ้นเยวี่สบายใจและเพื่อจัดการธุระต่างๆ ในเมืองเซียนเหมินให้เรียบร้อย ชยาโหวซิ่นจึงเรียกคนของเจ็ดสำนักเก้าลัทธิ ในเมืองมาอยู่ต่อหน้าจิ้นเยวี่ ขณะที่ชยาโหวซิ่นประกาศว่าหวังว่าทุกสำนักและลัทธิจะเห็นแก่ชีวิตของชาวบ้านเป็นสำคัญ ละทิ้งอคติและความขัดแย้งระหว่างกัน ร่วมมือกันให้ความช่วยเหลือเมืองเซียนเหมินและเมืองต่างๆ แถบปลายแม่น้ำเส้นสุ่ย คนที่รับปากจะช่วยที่จริงมีไม่มาก

พรรคหมิงเยี่ยเป็นพรรคในยุทธภพ ทั้งยังมีเยวี่เหลียนโหลวซึ่งเป็นนักล่าหยาจกอยู่ด้วย จึงรับปากทันทีว่าจะช่วย แต่สำนักที่เลือกกลับดูลังเลนั่งเงียบไม่ยอมตอบ ชยาโหวซิ่นพยายามโน้มน้าวอีกหลายครั้ง อธิบายด้วยเหตุผลซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ก็ยังมีคนที่รู้สึกว่าจะไม่เหมาะ น้ำท่วมใหญ่มีภัยธรรมชาติที่เกิดตามปกติ ถ้าคนของเจ็ดสำนักเก้าลัทธิช่วยชีวิตคนในระหว่างเกิดภัยพิบัติ เช่นนั้นควรจัดการอย่างไร เจ็ดสำนักเก้าลัทธิมิใช่ทางการ ถ้าตอนนี้เกลี้ยกล่อมชาวบ้านได้ วันข้างหน้าทางการคงป้ายข้อหายุยงปลุกปั่นชาวบ้าน พวกเขาไม่อาจรับไหว หรือจะพูดอย่างประนีประนอมได้ว่าถึงแม้พวกเขาจะยอมช่วย แต่สำนักต่างๆ มีหลากหลาย กำลังขุนนางไม่เพียงพอ เวลาทำงานจะต้องพึ่งผู้ใดนั่นถือเป็นปัญหาใหม่อีกหนึ่งเรื่อง

ขณะที่ยั้งหาข้อสรุปไม่ได้ชื่อเทียนชื่อแห่งแดนเหนือของสำนักเวินเทียนก็ยื่นขึ้นทันที เขานำสองผู้คุมกุ๊ซ่ายและชาวของสำนัก เสนอแนะว่าสำนักเวินเทียนจะเป็นผู้นำเจ็ดสำนักเก้าลัทธิ ร่วมกับทางราชสำนักและพรรคหมิงเยี่ยช่วยชาวบ้านบริเวณแม่น้ำเส้นสุ่ย

เวลานี้จิ้นเยวี่มานึกย้อนดูก็เข้าใจกระจ่างแจ้งทันที ผู้นำในการช่วยเมืองต่างๆ แถบปลายแม่น้ำเส้นสุ่ยในครั้งนี้ที่จริงแล้วก็คือทางการของเมืองเซียนเหมิน พรรคหมิงเยี่ย และสำนักเวินเทียน คนของสำนักพรรคต่างๆ ที่จริงล้วนพึ่งคำสั่งของสำนักเวินเทียน การชุมนุมและโต้เถียงครั้งนั้นของชยาโหวชิน เป็นการให้จิ้นเยวี่ได้ประจักษ์กับตาถึงอำนาจของสำนักเวินเทียน

สำนักใหญ่อย่างสำนักเวินเทียนมีอำนาจแผ่กว้างแทบจะทั่วแคว้นต้าอวี่ ทั้งทางใต้จรดชายแดนใต้ ทางเหนือถึงเมืองเหลียงจิง ที่ใดมีคนของต้าอวี่ ที่นั่นจะต้องมีสำนักของเวินเทียน นอกจากนี้ก็ยังมีเจ็ดสำนักเก่าลัทธิ หรือการเคลื่อนไหวของบรรดาหมอผีคนทรงเจ้าในหมู่บ้านทั้งแปดนิกลยลสองพรรคด้วย จิ้นเยวี่อดนึกถึงคำพูดของลุงพ่อค้าขายตำราเก่าไม่ได้

'บ้านเมืองโกล้งววย ฝั้วยอาละวาด'

เขาไม่พอใจอย่างยิ่ง

'สิ่งที่ราชครูเหลียงต้องการจะแสวงหาประโยชน์มิใช่อำนาจของเซียนเหมิน เขาได้จัดวางสำนักเวินเทียนเป็นผู้นำสำนักลัทธิต่างๆ ของต้าอวี่แล้ว ขอเพียงสำนักเวินเทียนมีคำสั่งลงไป แต่ละสำนักก็พร้อมยอมรับคำสั่งทั้งสิ้น และบัดนี้สำนักเวินเทียนอยู่ในกำมือเขาแล้ว'

ชยาโหวชินมิได้ยอมรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ เพียงถอนหายใจแผ่วเบา 'อีกไม่กี่ปีจากนี้ เมื่อแม่ทัพน้อยเติบโตใหญ่ขึ้น เกรงว่าจะนำเกรงขามยิ่งกว่านี้เป็นแน่'

พอเห็นจิ้นเยวี่กำลังครุ่นคิด ชยาโหวชินก็พูดขึ้น 'คำพูดบางอย่าง คนแก่เช่นข้าคงได้แต่ปล่อยให้เฝ้าคาท้องตลอดไปไม่อาจหลุดปากบอกได้ ยังหวังว่าแม่ทัพน้อยจะไม่ต่อว่า แม่ทัพน้อยมองสถานการณ์รอบด้าน แต่อย่าได้ลืมเมืองเฟิงหูกับองค์ชายห้าซึ่งอยู่ที่เมืองเฟิงหู รวมทั้งชายแดนใต้ที่จันทันนี้ก็ยังไม่ไร้ความเคลื่อนไหว ก่วงเหรินอ่องซ่งโหวจางพิทักษ์ชายแดนใต้ แม่ทัพปราบประจิมจางเยวี่พิทักษ์เมืองเฟิงหู ไอรสสององค์ต่างก็มีคนที่พึ่งพิงได้ หนทางข้างหน้ายากคาดเดา แม่ทัพน้อยอยู่ท่ามกลางสถานการณ์ผันผวน ต้องระวังตัวให้มาก'

ตลอดการพูดคุยอันยาวนานครั้งนี้ นี่เป็นคำพูดของชยาโหวชินที่แสดงความจริงใจที่สุดแล้ว

ตั้งแต่นั้นจนบัดนี้จิ้นเยวียก็ยังไม่อาจให้อภัยชยาโหวชินเรื่องการแย่งชิงเสบียงได้ เพราะนั่นเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้ทัพตะวันตกเฉียงเหนือพ่ายแพ้ แต่ถ้าบริหารจัดการรู้สึกโกรธแค้นนี้ไป จิ้นเยวียก็จำต้องยอมรับว่าชยาโหวชินผู้นี้สามารถใช้งานได้ และอาจต้องเรียกใช้ บางครั้งถึงขั้นที่แม้จะรู้ว่าเขาเจ้าปัญญา เฉลียวฉลาด ทั้งยังเจ้าเล่ห์ แต่ก็จำต้องใช้งานเขา

'ได้เท่าชยาโหวคิดจะทำอะไรต่อไป' ตอนอ้าลากัน เขาหันกลับไปถาม ชยาโหวชินออกมาส่งที่ลาดเขา กลืนแปลกประหลาดอันเข้มข้นจากการเผาศพถูกสายลมหอบมา ทุกคนล้วนใช้ผ้าปิดใบหน้า สีหน้าท่าทางหม่นหมองเวลานี้ชยาโหวชินกลับมิได้ดูระแวงระวังทุกฝีก้าวเหมือนเมื่อครู่ เขายิ้ม 'แม่ทัพน้อยพาข้ากลับเหลียงจิงได้หรือไม่'

จิ้นเยวีย 'หากได้เท่าชยาโหวประสงค์เช่นนั้น จ้อวังยอมต้องพยายามเต็มที่'

แวตาชยาโหวชินเป็นประกาย 'ช่างเถอะ ตอนนี้เจ้าเองจะรักษาตัวให้พ้นภัยก็ยากอยู่แล้ว'

จิ้นเยวียหวนรำลึกถึงประโยคนี้ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ เงินซวงวางถ้วยชาลงจิง* "ไว้ตรงหน้าเขา "แม่ทัพน้อย หัวเราะเรื่องอันใด"

พอพูดชื่อชยาโหวชินขึ้นมา เงินซวงก็ขมวดคิ้วทันที สำหรับเขา แม่เงินหรงจะมีใบหน้าคล้ายจิงจอก แต่จิตใจยังมีความเจ้าเล่ห์เทียบชยาโหวชินไม่ได้ ชยาโหวชินพูดจาระมัดระวัง กระทำสิ่งใดล้วนรอบคอบสิ้นไหล การจูงใจพูดคำคาให้ดูมีเลศนัยเช่นนี้ เงินซวงล้วนฟังไม่เข้าใจ

"ในพรรคมิงเยี่ยก็มีประมุขพรรคกับผู้อาวุโสเตียงที่ทำเช่นนั้นได้"

จิ้นเยวียคิด เงินซวงฟังไม่เข้าใจก็ช่างเถอะ เขาไม่คิดจะอธิบายให้กระจ่างแจ้ง เพราะรังแต่จะทำให้เงินซวงเป็นห่วง

ที่ชยาโหวชินบอกว่าจิ้นเยวียยากจะรักษาตัวให้พ้นภัย ล้วนเป็นเพราะเขารู้ว่าฮ่งเต้เหรินเจิ้งต้องการพบจิ้นเยวีย

* ชาหลงจิง เป็นชาที่เก็บเกี่ยวจนถึงเทศกาลชิงหิม เนื่องจากมีรสชาติเป็นเลิศและเก็บเกี่ยวได้น้อย จึงได้ชื่อว่า เป็นชาที่หายากและมีราคาสูง

จิ้นเยวี่ถูกเงินหรงพากลับมายังเหลียงจิง แม้จะมีข่าวลือต่างๆ นานา แต่คนในราชสำนักที่พอจะมีสติปัญญาย่อมรู้ว่าจิ้นเยวี่เป็นหมากตัวหนึ่งขององค์ชายสาม ชายหนุ่มต้องการให้เขาเล่นงานเหลียงอันจงให้ถึงตาย

ทว่าบัดนี้ฮ่องเต้เหรินเจิ้งกลับต้องการพบหน้าจิ้นเยวี่ เหลียงอันจงย่อมไม่อาจนั่งรอความตาย ระหว่างเดินทางกลับเมืองหลวงมีอันตรายมากมาย พอไปถึงแล้วสถานการณ์ยิ่งผันผวนยากคาดเดา ถึงแม้ตอนนี้เงินหรงจะปฏิบัติต่อจิ้นเยวี่เป็นอย่างดี แต่ชยาโหวซิ่นเห็นกระจ่างแจ้งว่าเรื่องเชื่อนี้ตั้งชานนี้จิ้นเยวี่ไม่อาจเฝ้าน้ำเงินหรงได้สำเร็จ ฐานะของเขาสำหรับเงินหรงเป็นได้อย่างมากก็แค่สหายเก่าคนหนึ่งเท่านั้น ถ้าเกิดขัดแย้งกันจริงๆ และความขัดแย้งนั้นใหญ่พอจะทำให้ต้องสละจิ้นเยวี่ เงินหรงจะยังปกป้องเขาหรือไม่ ไม่มีผู้ใดจะบอกได้

เงินหรงเห็นเขานิ่งเงียบ กำลังจะลุกขึ้นไปหยิบพัดมาพัดให้ ประตูห้องก็ถูกผลักออก เงินหรงเดินเข้ามา ชายหนุ่มน้วนหน้าเล็กน้อย ใบหน้าซีดเซียวท่าทางเหมือนยังไม่สว่างมาดี

เขาเดินมานั่งลงตรงหน้าจิ้นเยวี่ตามสบายไม่สนใจใคร จ้องมองจิ้นเยวี่อย่างไม่ปิดบัง

จิ้นเยวี่ "ยังปวดศีรษะหรือ"

"...ปวดมากยิ่งขึ้น" เงินหรงตอบเบาๆ "ข้าฝันร้าย"

จิ้นเยวี่ "ฝันเห็นอะไร"

เงินหรง "คนตายกายกอง ในลุ่มแม่น้ำเส้นสุ่ยล้วนคือซากศพ แต่ละร่างป้ายข้ามกราบเรือม่งมาหา จะคว้าจับข้าให้ได้"

เงินหรงประคองศีรษะพลางร้องโอดครวญ จิ้นเยวี่ยรินชาหลงจิ่งให้เขา "ดื่มเสีย"

เงินหรงจ้องมองเขาเนิ่นนานค่อยเปิดปาก "ข้าคิดว่าเจ้าจะด่าข้าอีก"

จิ้นเยวี่ "ไม่อยากเสียแรงเปล่า"

เงินหรงทำท่าบอกให้เงินหรงปลีกตัวออกไป สีหน้าของเงินหรงไม่ยินดี แต่พลิกร่างมุดออกทางหน้าต่างไปนั่งบนประทุนเรือ หลังออกจากเมืองโหยวลี่

แม่น้ำเส้นส่ายก็ไล่ขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งเข้าไปใกล้เสียงจึง น้ำก็ยิ่งใสแจ๋วดูกระจกระจ ทอดสายตามองจากบนเรือเห็นน้ำใส ลึกลงไปสะท้อนเงาเขาสีเขียว

เขาได้ยินเพียงเสียงเงินหรงที่พยายามข่มให้เบาแว่วจากห้องในเรือ

"ตอนที่ข้ามาไหววี่ เสด็จพ่อก็มีรับสั่งแล้วว่าอยากพบเจ้า สถานการณ์ทางเสด็จพอมิสู้ดี กระทั่งให้คนไปเมืองเพิงหูเพื่อเรียกตัวน้องข้ากลับมา... ข้ารู้เรื่องนี้เจ้าไม่ให้ภัยข้า แต่...ข้าก็มีความลำบากใจของข้าเช่นกัน..."

เงินชวงนวดใบหู ได้ยินหญิงคนเรือร้องเพลงชาวเรือเสียงใส น้ำเสียงสูง ก้องกังวาน รวากับนกขมิ้นบินผ่านเพื่อเกาะเขาเขียวขจี

วันที่เจ็ดเดือนเจ็ดในที่สุดจันเยวี่และคณะเดินทางก็มาถึงเสียงจึง เงินหรงกลับเข้าวังหลวงไปพบฮ่องเต้เหรินเจ้ง เขาให้จันเยวี่กลับไปพักผ่อน ที่จวนก่อน รอจนกว่าฮ่องเต้จะมีราชโองการเรียกตัว ชายหนุ่มพาไหววี่จวนชานไปด้วย ส่วนจันเยวี่กลับไปที่พักพร้อมเงินชวง

รถม้าไปได้ครึ่งทาง ระหว่างเดินทางกลับมีผู้คนหนาแน่น รถม้าจึงวิ่งช้า หยุดบ้าง จันเยวี่ลงจากรถม้า เดินทะลุตรอกไปกับเงินชวง

เงินชวงตาดี ครั้นเห็นว่าข้างหน้ามีแผงค้ำแห่งหนึ่งกำลังร้องขายดอกบัวเผ็ด คนที่ถือดอกบัวเผ็ดมองซ้ายมองขวา ดูแล้วคล้ายจันเยวี่ชุนหมิง

พอได้พบจันเยวี่ชุนหมิง เงินชวงกับจันเยวี่ก็ดีใจมาก ทั้งสองรีบเดินเข้าไปหา เงินชวงเข้าไปตบไหล่จันเยวี่ชุนหมิงก่อน เมื่อจันเยวี่ชุนหมิงหันมา เงินชวงถอยหลังก้าวหนึ่ง แล้วประสานมือคารวะ

"คารวะท่านเสนาบดี"

จันเยวี่ก็ประสานมือคารวะตามเขาด้วย "คารวะท่านเสนาบดี"

พอจันเยวี่ชุนหมิงได้พบพวกเขา ตอนแรกดูดีใจ แต่แล้วใบหน้าก็แดงระเรื่อทันที "อย่า...อย่าเรียกเช่นนั้น เรียกชื่อข้าก็ได้"

หญิงชราที่ร้องขายดอกบัวเผ็ดทำตาเบิกกว้าง "ชุนหมิง เจ้าได้เลื่อนตำแหน่งหรือ"

แม้จันเยวี่ชุนหมิงจะเก้อกระดากแต่สีหน้าพึงพอใจไม่อาจปิดบังอยู่หลายส่วน

ชายหนุ่มพยายามทำท่าทางอธิบาย พอได้เห็นเขา ความเศร้าหมองในอกของ
จิ้นเยวี่ก็พลันคลี่คลาย ออดหันไปหัวเราะกับหญิงชราไม่ได้ หญิงชรากล่าววอยพร
ที่จุ่นหมิงได้เลื่อนตำแหน่งเป็นเสนาบดีกรมอาญา นางมอบดอกบัวแปด
สองสามดอกแก่เขา ดอกบัวแปดนี้เป็นของที่พบเห็นได้บ่อยๆ ในเทศกาลซีซี*
ที่เหลียงจิง ชาวนาเก็บดอกบัวที่ยังไม่แย้มบานจากทุ่งนา ใช้เชือกฟางบางๆ หรือ
ตอกไม้ไผ่มัดให้ติดกัน ทำเลียนแบบดอกบัวแปด คนนิยมซื้อกันมาก

จุ่นหมิงชอบดอกบัวกอใหญ่ ดึงดูดสายตาคนคุ้นหน้าตามท้องถนน
จนพากันปิดปากหัวเราะเบาๆ บัณฑิตหน้าบางดูจระดาศ เขาจึงรีบหันไป
ยกดอกบัวทั้งกอใส่อ้อมแขนจิ้นเยวี่

เงินชวซื้อตุ๊กตาหมีเฮลเลอร์** หน้าตาน่ารักสองคู่จากข้างทาง คู่หนึ่งให้
จิ้นเยวี่ อีกคู่เก็บไว้เอง เขารับดอกบัวแรกแย้มจุ่มน้ำค้างจากอ้อมแขนจิ้นเยวี่

"ท่านเสนาบดีซื้อดอกบัวแปดให้ใครกัน ให้รองหัวหน้าเว่ยหรือ"

สีหน้าจุ่นหมิงเปลี่ยนไปบ้าง เกาศีระแซกรกๆ "เพียงซื้อกลับบ้านไปดูแล
เท่านั้น"

ทั้งสามคนเดินเล่นพลางดูข้าวของตามท้องถนน บนถนนในเหลียงจิง
ที่จัดงานเทศกาลซีซีคึกคักไม่ธรรมดา มีทั้งแผงค้าตุ๊กตาหมีเฮลเลอร์ทำจาก
ดินเหนียว ตุ๊กตาซีฟิ่งเป็ดยวนยาง*** ยังมีของเล่นหมู่บ้านจำลอง ขนมปั้นรูปทรง
คนสวมเสื้อเกราะ เครื่องราง อะไรที่ควรมีล้วนมีหมด กระຈັบแดงก็มีวางขาย
เนื้อขาวผลอวบรสหวานละมุน มีมะละกอ ลูกท้อสีทอง สาลี่ และแตงหวาน
วางขายเคียงกัน เงินชวต่อราคาเก่งมาก เขาหน้าตาหล่อเหลาทั้งยังปากหวาน
พี่สาวที่ขายผลไม้ถูกเข้าเล่นจนหัวเราะร่วน จึงมอบผลไม้มากมายให้โดยไม่คิดเงิน
จิ้นเยวี่กับจุ่นหมิงก็ลืจ้อเกา**** อยู่ข้างๆ เงินชวกลับมาก็เห็นจิ้นเยวี่

* เทศกาลซีซี ตรงกับวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด เป็นเทศกาลความรักของหนุ่มเลี้ยงวัวกับ
สาวทอผ้าเป็นเรื่องเล่าประจำเทศกาล

** หมีเฮลเลอร์ เป็นตุ๊กตาที่ทำออกมาให้มีลักษณะคล้ายเด็กหน้าตาน่ารัก โดยทำจากไม้ ดินเหนียว หรือเทียนไข
วางขายในเทศกาลซีซีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซ่ง เป็นสัญลักษณ์ของการมีทายาทสืบสกุลไม่ขาดสาย

*** ยวนยาง หมายถึงเปิดน้ำนมคาริน เป็นสัญลักษณ์ของความรักรักของชาวจีน เพราะว่าผู้คนมักได้เห็น
ยวนยางอยู่เป็นคู่เสมอ

**** ลีจ้อเกา เป็นขนมหวานซึ่งทำจากบ๊วยแห้งเดียวกับผงอบเซย น้ำตาล และเชอเซียงซึ่งเป็นสมุนไพรหอม
ที่ได้จากชะมดตัวผู้จนเหนียว แล้วนำมาปั้นเป็นก้อนเล็กๆ

ทำท่าหูผึ่งคอยฟังคนข้างๆ พูดคุยกัน สองสามคนนั้นคุยกันเรื่องที่เว่ยเหยียน รองหัวหน้าสำนักอภัยการแต่งงานกับบุตริคนรองของเสนาบดีกรมพิธีการ บัณฑิตหนุ่มกับหญิงงามนับเป็นคู่สวรรค์สรรค์สร้าง สีหน้าจู้ซุนหมิงไม่สู้ดี แต่จิ้นเยวี่อยู่ด้วย เขาจึงไม่สะดวกจะสะบัดชายแขนเสื้อจากไป จำต้องอยู่เยียบๆ จะยืนหรือนั่งล้วนไม่เป็นสุข

จิ้นเยวี่ลุกขึ้นพูดว่า "ชนมลีจื่อเกานี้ไม่เห็นอวยโย ไปกันเถอะ"

ว่าแล้วก็จูงมือจู้ซุนหมิงเดินออกมา โยนคำพูดเหล่านั้นทิ้งไว้เบื้องหลัง เขากับเงินชวงพาจู้ซุนหมิงไปส่งถึงบ้าน ระหว่างทางจู้ซุนหมิงพูดคุยกับจิ้นเยวี่ถึงเรื่องราวทั้งหลายที่เกิดขึ้นในเหลียงจิง

ย่อมไม่ต้องพูดถึงงานมงคลของเว่ยเหยียน เรื่องใหญ่ที่สุดของราชสำนักก็คือฮ่องเต้เหรินเจ้หมดสติหลายครั้งหลายหน จนบัดนี้ก็ยังไม่ฟื้นคืนสติไม่ได้

จู้ซุนหมิงได้ขึ้นเป็นเสนาบดีกรมอาญา เรื่องอาการเจ็บป่วยของฮ่องเต้ อย่างน้อยก็ล้วนเป็นที่รับรู้ชัดเจนในหมู่ขุนนางชั้นสูงของหกกรม ร่างกายของฮ่องเต้เหรินเจ้เสื่อมทรุดลงเรื่อยๆ ในใจทุกคนล้วนเต็มไปด้วยความกังวล หลังจากองค์รัชทายาทแห่งต้าอวี่สิ้น ตำแหน่งรัชทายาทก็ว่างลง แทบทุกคนในราชสำนักล้วนคิดว่าตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุดก็คือองค์ชายสาม ทว่าฮ่องเต้เหรินเจ้กลับยังรื้ออไม่มีราชโองการแต่งตั้งลงมา

เมื่อไม่นานมานี้ ครั้งหนึ่งหลังจากหมดสติ พอฮ่องเต้เหรินเจ้ได้สติขึ้นมา เห็นชัดว่าผู้อยู่ตรงหน้าคือองค์ชายสามกับพระสนมฮู่ยี่ ฮ่องเต้เหรินเจ้กลับกุมมือองค์ชายสามไว้ แล้วเรียกว่า 'ต้วนเอ๋อร์'

ไม่ช้าก็มีม้าเร็วห่อตะปิงออกจากเมืองเหลียงจิงไปยังเมืองเฟิงหู ว่ากันว่าฮ่องเต้เหรินเจ้คิดถึงองค์ชายห้าเงินต้วนจนแทบรอไม่ไหวที่จะได้พบหน้า

สถานการณ์ในราชสำนักเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ใครๆ ต่างก็ตระหนักได้ว่าตำแหน่งรัชทายาทขององค์ชายสามเงินหรงอาจเปลี่ยนแปลงได้ ตอนนี้อย่างเหมาะสมกับมีข่าวจากทัพตะวันตกเฉียงเหนือแจ้งมาว่าองค์ชายห้าเงินต้วนบุกเข้าไปในจินเซียงตามลำพัง พบปะกับแม่ทัพสี่แล้วสามารถกลับมาได้อย่างปลอดภัย ทั้งยังนำแผนที่แคว้นจินเซียงส่วนที่อยู่นอกด่านไปเชวี่ยกลับมาด้วย

แม้แต่ฮ่องเต้เหวินเจิ้งที่ล้มป่วยนอนซมบนเตียงก็ยังยินดี เหยียดด้วยความตื่นเต้นว่า 'ลูกคนนี่เหมือนเราตอนหนุ่มไม่มีผิด!'

เวลานี้กองพลพิทักษ์ชายแดนได้ยังง้างข่าวมาด้วยว่าชายแดนใต้มีการเคลื่อนไหวผิดปกติ กว่งเหรินต้องส่งไหวจางจึงเคลื่อนกำลังพลไปปราบปราม

จิ้นเยวี่ตกใจมาก ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดตอนนั้นเงินหรงจึงไม่ยอมเปิดประตูระบายน้ำไปทางแม่น้ำมู่เหอ ตอนนี้กว่งเหรินต้องกำลังต่อสู้อย่างแข็งขันที่ชายแดนใต้เพื่อเงินหรง ชายหนุ่มจึงไม่อาจปล่อยให้ น้ำท่วมพื้นที่ของกว่งเหรินต้อง

"ขอเพียงชายแดนใต้ยังมีกว่งเหรินต้องคอยพิทักษ์ เงินหรงก็ยังมีคนที่พึ่งได้" จิ้นเยวี่บอก "แต่ข้าคาดไม่ถึงว่าเงินต้วนจะกลายเป็นคู่ปรับแย่งชิงอำนาจเขา"

พูดพลางเดินไปด้วย พิบัติาก็มาถึงประตูรั้วของจีซุนหมิง พี่รองเหย้ากำลังรณาดันไม้อยู่ตรงประตู พอเห็นจิ้นเยวี่กับเงินชว นางก็พลันรู้สึกยินดีขึ้นมาทันที

"ได้ยินว่าแถบแม่น้ำเส้นสูยน้ำท่วมแล้ว ข้ากับซุนหมิงกังวลใจทั้งวันคืน โชคดีที่พวกเจ้าไม่เป็นไร"

จิ้นเยวี่มอบดอกบัวเผ็ดคืนให้จีซุนหมิง จีซุนหมิงกลับมอบแก่เขากำหนึ่ง

"เมื่อดอกบัวเผ็ดบาน วาสนานกหลวนจะมา" จีซุนหมิงบอก "คืนวันที่เจ็ดนี้กลับบ้านแล้วเอาไปแช่น้ำ ดอกบัวจะบานเวลากลางคืน"

เงินชวมอบกระบี่ประดับกับตุ๊กตาหมีเฮอเล่ที่เพิ่งซื้อมาให้พี่รองเหย้า นางทั้งตกใจทั้งยินดี

"ข้าก็ได้ด้วยหรือ"

"พี่รองเหย้ารูปร่างออกปานนี้ วันนี้ไม่มีใครมอบของขวัญหรือ" เงินชวแสร้งทำเป็นตกใจ "หากรู้เช่นนี้ก่อน จะเหมาข้าวของทั้งถนนอินหรงส่งมาให้ท่าน"

เขาให้แล้วก็แล้วไป มิได้มีความมุ่งหมายอื่นใด ประกอบกับพออยู่กับเยวี่เหลียนโนลวบอยเข้าจึงได้เรียนรู้การพูดจาจากเยวี่เหลียนโนลวมาบ้าง คำพูดนี้ทำเอาพี่รองเหย้าดวงตาเป็นประกาย พอตกค่ำพี่รองเหย้าแต่งเนื้อแต่งตัวใหม่มาชวนชายหนุ่มออกไปดูโคมไฟด้วยกัน เงินชวนั่งอิงไปอย่างแท้จริง

บ่าวรับใช้ในจวนมารายงานว่าเงินชวงพุดเคยอยู่ที่ประตูกับพี่สาวรูปงาม
ผู้หนึ่ง ทำทางเงอะงะ จับหูเกาศีรษะให้วุ่นวายไปหมด

จิ้นเยวี่นึกสนุกขึ้นมาทันที ออกไปขอดูด้วย พอได้เห็นพี่รองเหยา
ในชุดเสื้อผ้าใหม่ก็อดตะลึงงันไม่ได้

"พี่รองเหยา ท่านงดงามจริงๆ" เขาร้องชมอย่างจริงใจ "หญิงสาว
ในเมืองเหลียงจิงที่ดุงดงามทัดเทียมท่าน พลิกดูทั่วเมืองก็หาคนที่สองไม่พบ"

เงินชวงหันไปหาจิ้นเยวี่น ในดวงตาเหมือนซ่อนประโยคที่ว่า 'เจ้าก็หัดพุดจา
อย่างเยวี่นเหลียนไหลด้วยหรือ'

พี่รองเหยาเอียงคอเล็กน้อย ยกพัดกลมงามประณีตขึ้นป้องปาก ปิ่นหยก
ประดับศีรษะและต่างหูสายไหวไปด้วยขณะนางหัวเราะเบาๆ

"เจ้านี่ดีจริง แต่วันนี้ข้าเพียงอยากนัดพบเงินชวง" นางมองตรงไปที่เงินชวง
ถามไปหนึ่งครั้งอย่างมิได้หวั่นกลัวหรือเก้อเขิน "ชวงเจ้าไปดูโคมไฟ จะไปหรือไม่"

เงินชวงหันไปมองจิ้นเยวี่นอีกครั้ง ทำทางเหมือนอยากขอความช่วยเหลือ
จิ้นเยวี่น "อยากไปก็ไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงข้า อีกประเดี๋ยวผู้อาวุโสเตง
จะนำ 'ปิกินกะชาวยุทธ์' ม้วนใหม่มาให้ข้า ข้ามีหลายเรื่องอยากถามเขา"

เงินชวง "...ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น"

จิ้นเยวี่น "อ้อ! ไม่ต้องซื้ออะไรมาให้ข้านะ พวกเจ้าเดินเที่ยวกันให้สนุกเถอะ"

เขาผลักเงินชวงทีหนึ่ง เงินชวงก็กระโจนลงบันไดสองก้าวมายืนต่อหน้า
พี่รองเหยา

หญิงสาวถอนหายใจ "ไม่ไปก็ช่าง ข้าขายหน้าไม่ใช่ครั้งแรก"

เงินชวงรีบบอก "ไม่ใช่! ไม่ใช่! ไม่ใช่! ไม่ใช่! ข้าจะกลับไปเตรียมตัวก่อน"

เห็นเขาวิ่งกลับเข้าไปในจวน พี่รองเหยากับจิ้นเยวี่นก็หันมาแอบหัวเราะ
รจอนเงินชวงกลับมา จิ้นเยวี่นกับพี่รองเหยาก็กักกันตลกตะลึง เขาถึงกับไป
เปลี่ยนเสื้อผ้า ปกติเงินชวงแต่งกายสามัญ คึ้นนี้เปลี่ยนไปสวมชุดใหม่ ดูแล้ว
เป็นชายหนุ่มทำทางปราดเปรียวจริงๆ จิ้นเยวี่นอดหัวเราะไม่ได้

"หล่อเหลายิ่งนัก!"

เงินชวงกับพี่รองเหยาเดินเคียงไหล่กันห่างออกไป จิ้นเยวี่นยืนฟังประตู

มองส่งพวกเขาอย่างปลาบปล้ำม ยามที่เส้นตึงมาถึงก็เห็นเขากำลังพูดกับ
เด็กน้อยหลายคนที่ชูช่อดอกบัว

พอได้รู้ว่าเงินชวออกไปข้างนอกกับหญิงสาวอย่างผิดคาด เส้นตึง
ก็ตกใจมาก

"เรื่องนี้หาได้ยากนัก"

"เงินชวอยู่กับพรรคหมิงเยี่ยอย่างน้อยๆ ก็สิบปี ไม่เคยมีคนในดวงใจ
สักคนสองคนเลยหรือ" จิ้นเยี่ยถาม

ตามที่เส้นตึงเล่า เงินชวรูปโฉมโดดเด่น นิสัยใจคอที่ดีมาก ในพรรคหมิงเยี่ย
คนขึ้นชอบเขามีได้แค่คนสองคน ทั้งชายทั้งหญิงล้วนมีหมด คนที่สารภาพรัก
กับเขาอย่างมีไมตรีย่อมมีไม่น้อย เงินชวเป็นคนฉลาดมีไหวพริบ ไม่ทำให้ใคร
รู้สึกเกลียด พอพบเรื่องเช่นนี้บ่อยเข้าก็จะออกไปเดินเล่นร่ำสุรากับผู้อื่นบ้าง
เป็นครั้งคราว แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เคยเห็นเขาไปมาหาสู่สนทนากับผู้ใด
เป็นพิเศษ

"เขาไม่เคยเล่าเรื่องราวในอดีตของตนเองให้เจ้าฟังบ้างหรือ" เส้นตึงถาม
จิ้นเยี่ย "เคยเล่าว่าเขาเป็นชาวฉงโจว ข้ามทะเลมาค้าอวีพร้อมกับมารดา"
เส้นตึง "มารดาของเขานับบัดนี้ไปอยู่เสียที่ใด ข้ามทะเลมาถึงต้าอวีแล้ว
เกิดอะไรขึ้น เขาไม่เคยเล่าหรือ"

จิ้นเยี่ยอดตกตะลึงไม่ได้ "ข้าคิดว่าเขามาถึงต้าอวีแล้วก็เข้าพรรคหมิงเยี่ย"
เส้นตึงหัวเราะเบาๆ "ไม่รวดเร็วปานนั้น ระหว่างนั้นอย่างน้อยก็ตั้งหกเจ็ดปี
ถ้าเขาอยากเล่าก็คงจะเล่าให้เจ้าฟัง"

จิ้นเยี่ยถูกคิดถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาจริงๆ "เขาเคยมีความเป็นมาอะไรกับข้า
หรือไม่"

เส้นตึง "ความเป็นมาระหว่างเขากับเจ้าเกี่ยวข้องกับเมืองเหลียงจิง ข้า
ไม่อาจพูดอีกแล้ว เจ้ารอสักหน่อยเถอะ เจ้าเด็กเงินชวคนนี้ปกปิดเก่ง แต่เขาก็เป็น
เด็กดี เทียบกับเยวี่เยี่ยนโหลวและห่วนบู๊ฉีที่เจ้าคุ้นเคยแล้วดีกว่ามาก"

ที่เส้นตึงนำมาให้มีได้มีเพียง 'ปิกินกะชาวยุทธ์' ม้วนใหม่ ยังมีสมุดเล่มบาง
ที่เขาจดบันทึกเป็นประจำส่วนหนึ่ง ล้วนมีเรื่องราวแปลกประหลาดเขียนไว้

ทั้งเรื่องของพวกเล่นคุณไสยแถบทางใต้ เรือสำเภาในทะเลไว้ให้ ดอกฝูหรง* ในหุบเขาฝูหรงที่อยู่มานับพันปีไม่แห้งเหี่ยว ถ้าลึกลับในหุบเขาเขียนเหมิน ซึ่งถูกปกคลุมไปด้วยหมอกขาวต่างๆ นานา

จินเยวี่นึ้นนับถือประสบการณ์ท่องเที่ยวได้ห้ำหั่นและความรอบรู้ของเส้นเตียง อย่างยิ่ง เส้นเตียงยิ้มแล้วพูดว่า

"ลั่วนเป็นสถานที่ที่ข้าเคยไปเมื่อครั้งยังหนุ่ม ได้ออกท่องเที่ยวแล้วจึงรู้ว่า ได้หลักกว้างใหญ่ ชาวพุทธร้อนรุ่มเพนจรทั่วหลัก กินอยู่หลับนอนได้ทุกที่ แต่แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ยังมิมีสถานที่บางแห่งไม่อาจไปถึง รอให้ธุระการงานของพรรคหมิงเยี่ย ซาลงก่อน ให้เวรียเปลี่ยนไหลวกกับหรวนบู๊ฉีสร้างผลงานสมกับเป็นนักล้าหยิน และหยางเสียก่อน ข้าค่อยออกเดินทางท่องเที่ยวอีกครั้ง"

ด้านหลังเส้นเตียง ดอกบัวแปดที่ปักในแจกันเคลือบสีชาวลอยๆ เบ่งบาน เมล็ดบัวที่ยังอ่อนช้อนอยู่ในชั้นกลีบบัวขับซ้อน

"เป็นอะไรไป" เส้นเตียงถาม

"...ข้าคิดถึงคนผู้หนึ่งเหลือเกิน" จินเยวี่นึ้นเอ่ยแผ่วเบา "เขากับข้าคล้ายกัน ลั่วนมีจิตวิญญาณกระหายจะท่องเที่ยวทั่วสารทิศ"

เส้นเตียงพยักหน้า เขารู้ว่าจินเยวี่นึ้นเอ่ยถึงผู้ใด "อยากพบเขา?"

จินเยวี่นึ้นหลับตา กลืนดอกบัวกรุ่นกำจาย คล้ายมีคล้ายไม่มี

"...อยากพบมาก" จินเยวี่นึ้นยอมรับ "ข้ากลับมาถึงต้าอวี่ แต่ที่ลั่วนมีแต่ความเจ็บปวดและแผนการร้าย มิเพียงคิดถึงเขาจึงจะรู้สึกสงบและเป็นสุข แต่ไม่รู้ว่าวันใดจะได้พบกันอีกครั้ง ทุกวันก่อนจะได้พบกันอีก ข้ามีแต่ความร้อนรน"

เวลานี้ ณ ที่ราบฉือว้งหยวนอันห่างไกล หัวกวางแห่งเขาเซวี่ยหลาง กำลังลุกโชติช่วงได้แสงจันทร์เสี้ยว

ในกระโจมบัญชาการของเผ่า จั้วจั่วอยู่ในอ้อมอกจูเยี่ย พยายามฟังเสียงทารกตรงหน้าต่างที่นูนขึ้นเล็กน้อยของนาง

"เหตุใดน้องชายไม่ส่งเสียง"

* ดอกฝูหรง คือดอกพุทตาน

"ยังไม่รู้ว่าเป็นชายหรือหญิง ทั้งตอนนี้ก็ยังพูดไม่ได้" จูเยี่ยนหยุดคิด "ไม่สิ เด็กคนนี้ไม่ใช่น้องชายและไม่ใช่น้องสาวของเจ้าด้วย"

เอ๋อหลันฟังคอยฟังอยู่ข้างๆ ท่าทางวิตก "จู้จู้คิดอ่านเช่นนี้ จะเป็นน้องเกาซินได้หรือ"

เอ๋อหลันจินนิงหลุดซ้ำ "เจ้ายังจะให้นางเป็นจริงหรือ"

เอ๋อหลันฟังทำความเข้าใจนั่งกระต่าย "แน่นอน ข้าไม่เป็น ท่านไม่เป็น ก็เหลือแต่นางแล้ว"

เอ๋อหลันจินนิงส่ายหน้า "ไม่ต้องมีน้องเกาซินอะไรนั่นแล้ว บัดนี้เฝ้าเกาซิน ใช้ชีวิตร่วมกับเผ่าผู้ชาย จะมีน้องหรือไม่ ล้วนไม่มีความหมาย"

สองพี่น้องหยิบคันธนูกับลูกธนูแล้วออกจากกระโจม เตรียมเริ่มการออกล่าสัตว์ยามค่ำคืน ตอนที่ออกเดินทาง เอ๋อหลันฟังได้ยินเสียงหยวนซังทะเลาะกับอาชูล่ามาแต่ไกล ตั้งแต่พาหญิงสาวกลับมาเผ่าผู้ชาย นางก็ทะเลาะกับผู้อื่นแทบทุกวัน เอ๋อหลันฟังเห็นจนไม่รู้สึกริษชาติใจอีก ทั้งยังลี้ภัยความตั้งใจจะเข้าไปไกลเกลี่ยให้นานแล้ว ไม่ว่าหยวนซังจะเจ้าอารมณ์สักเพียงใด หรือประพฤติตัวไม่เป็นที่พอใจผู้อื่นนัก แต่คนของเผ่าผู้ชายก็ยังนับถือและฟังนาง รวกรับว่านี่เป็นการยอมรับนับถือที่ฝังอยู่ในสายเลือด

ค่ำคืนในฤดูร้อนอากาศเย็นสบาย ดวงดาวลอยเด่นบนฟากฟ้า เอ๋อหลันฟังที่เพยเซียวโลดแล่นบนทุ่งหญ้า สายลมพัดเส้นผมยาวและชายเสื้อจนพลิ้วสะบัด เขารู้สึกราวกับตนเองถูกสายลมหอบขึ้นไปบนฟ้า เป็นเพียงใบหญ้าที่เปี่ยมอิสระเสรี

เอ๋อหลันจินนิงควมม้าไล่ตามมา เสียงฟาดสั้ดดังขยับ เขาเอ่ยถาม "เจ้าบอกว่าจะไปด้าอวี...จริงหรือ"

"แน่นอน" เอ๋อหลันฟังไม่ลังเลสักนิด "ข้าพาหยวนซังกลับมา จัดหาที่ทางให้ชาวเผ่าเกาซินเรียบร้อยแล้ว ต่อจากนี้ข้าจะไปทำเรื่องที่อยากทำ"

สองพี่น้องรังส่ายบังเหียนหยุดม้าเกาซินของตนเอง แสงจันทร์เยือกเย็นหญ้าพัดพลิ้วไต่กับเท้าม้าดุจะลอคคลื่น บนทุ่งหญ้ารวกรับว่ามีลูกคลื่นกระเพื่อมไหว

เอ๋อหลันจินนิงเห็นแสงจันทร์กระจ่างในดวงตาเอ๋อหลันฟัง น้องชายของเขา

เติบโตเร็วนัก ความเยาว์วัยในดวงหน้าเลือนหายไปสิ้นจนบัดนี้กลายเป็นหล่อเหลา
คมคาย จะพูดจาหรือทำการสิ่งใดก็ลื่นซุ่มแข็งเด็ดเดี่ยว

แสงจันทร์อาบไล่เส้นผมสีน้ำตาลเข้มของเฮ้อหลันเฟิง

"ข้าอยากไป" เขากำสายบังเหียนเพยเสี่ยวไว้มั่น ยิ้มพลางเอ่ย "ข้าจะไปด้าอวี่
ไปหาเล่อหม่าของข้า"

ด้ออโยโย

狼鐫 3
Lang Di 3

หลงตี้ หมาป่าเหนือราชน เล่ม 3
เหลียงฉาน เขียน
Singin' in the Rain แปล

จำนวน 408 หน้า
ราคา 469 บาท

Published originally under the title of 《狼鐫》(Lang Di)
Author © 凉蝉 (Liang Chan)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตราชูณสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2988-6

ภาพประกอบ 長陽_RIN, Jaoaonblue

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ในคืนเทศกาลลงชิง 'เอ๋อหลันเฟิง' ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า 'จิ้นเยวี่' เรื่องบาดหมางในวันเก่าถูกชำระล้าง ความจริงมากมายพลันปรากฏ
เมื่อมีคนรักอยู่ข้างกาย จิ้นเยวี่เริ่มลงมือจัดการปัญหาต่างๆ
แต่แล้ว... 'ฮ่ง' เด็กกลับสวรรค์ ตัวอวี๋เข้าสู่การพลัดเปลี่ยนแผ่นดิน
เป็น 'องค์ชายสามเงินหรง' ที่ได้ขึ้นครองบัลลังก์!

เพื่อรักษาชีวิตเอ๋อหลันเฟิง จิ้นเยวี่จำต้องกับหัวใจให้ฮ่งต้องคิใหม่
ติดตาม 'กั๋วเงิ้งอ๋อง' ออกเดินทางลงใต้สู่แคว้นซือเยี่ยน
และด้วยความช่วยเหลือของพรรคหมิงเยี่ย
เอ๋อหลันเฟิงจึงสามารถเข้าไปตามหาดวงจันทร์ของเขาได้สำเร็จ
ในแคว้นแคว้นทางใต้แห่งนี้ โชคชะตาเช่นใดกันที่กำลังรอต้อนรับพวกเขาอยู่

Warning: violence, mental and emotional abuse, coercion, blood, mentioned violence of war, animal death

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2988-6

ราคา 469 บาท